XXVI. évfolyam 14. szám Ára: 1,80 Ft 1970. április 2.

Ludas Matyi

1945-ben

— Micsoda? Hogy rendbejön ez az ország? Mért nem mondja mindjárt, hogy maga a perzsa sahhal fog ebédelni?

KEDVES LUDAS!

MI A TRAGIKOMIKUS?

Szórakoztató olvasmánynyal kedveskedett egyik szentendrei olvasónk: elküldte nekünk a Pest megyei Idegenforgalmi Hivatal által kiadott, *„Hajóval a Dunakanyarba...”* címet viselő programkalauzt.

Azt írja olvasónk: „Rég bosszankodtam annyit, mint ennek a kalauznak az olvasása közben. Az ilyen reklám inkább árt, semmint használ a Duna-kanyar népszerűsítésének!”

Olvasónk bosszúsága jogos. A 44 oldalas, rotaprint eljárással, 2000 példányban készült füzet hemzseg a hibáktól.

Pontatlanul közöl néhány helyi adatot: vendéglők nevét, földrajzi megjelöléseket. Ezt főként csak azok veszik észre, akik alaposan ismerik a Duna-kanyart. Ám a többi hiba még azok számára is szembetűnő, akik nem ismerősök ezen a tájon.

Na és a nyelvezete! Nyelvi, fogalmazási, sőt helyesírási hibák találhatók mindenütt. Íme, egy mondat, mutatóban:

*„II. (Kis) Károly ellenkirály, Mária párthiveitől szerzett vérző sebeibe, itt a Dunakanyar***ba** *(Visegrád)* **pusztult el.”**

A határozóragok helyes használata gyakorta okoz problémát a szerzőnek, a fenti példa nem egyedülálló. Aztán ahhoz sem kellett volna nagy stiláris leleményesség, hogy egy szomorú sorsú ember tragikus elmúlását szebb, méltóbb kifejezéssel illesse. Még akkor is, ha ellenkirály volt az illető. Királyainkkal szemben egyébként is gonoszkodó szellemű a szerző (harcos antiroyalista lehet!), azt írja többek között:

„Az 1060. évben megkoronázott I. Béla királyunkra itt a Dunakanyarban (Dömös) szakadt rá nyaralójának mennyezete. E **tragikomikus** *esemény alkalmával a király szörnyethalt.”*

Ízlés dolga, ki mit talál komikusnak. Én a fenti eseményt semmiképpen sem tartom annak.

Annál komikusabbnak találom viszont azt, hogy a füzet második oldalán, a szerző neve alatt még két másik név is szerepel, azoké, akik állítólag ellenőrizték a művét.

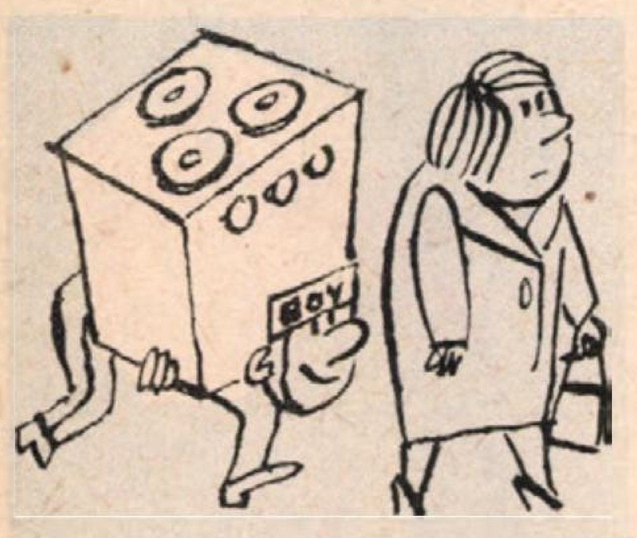
Hát még ha nem ellenőrizték volna!

(radványi)

KÉT VARIÁCIÓ EGY TÉMÁRA

1

Bementem a XIX. ker., Vörös Hadsereg útja 103. szám alatti Keravill-boltba, megkérdeztem, hogy van-e Elekthermax villanytűzhely. Miután igenlő választ kaptam, még aznap visszamentem egy tehertaxival. Nagy meglepetésemre közölték velem: én nem szállíthatom haza a tűzhelyemet. Ezt csak ők végezhetik el: a boyszolgálattal. Nagyon mérges lettem, mert potyára kellett kifizetnem húsz forintot a te-

hertaxiért. És különben sem értem, miért nem döntheti el a vevő saját maga, hogy igénybe veszi-e a boyszolgálatot vagy sem? Még szerencse, hogy egy közeli vas- és edényboltban kaptam villanytűzhelyet, minden különösebb kikötés nélkül, s még aznap haza is szállíttattam.

Juhász Istvánné
Bp. XVIII., Tiszavirág u. 60.

2

A Csepel Áruházban vásároltam egy „Mekalor F2” típusú olajboylert. Mivel az áruház állandóan hirdeti, hogy az ezer forinton felüli árukat házhoz szállíttatja, elhatároztam, hogy én is igénybe veszem ezt a szolgáltatást. Eleinte az áruház alkalmazottai igyekeztek erről a tervemről lebeszélni, aztán mégiscsak megígérték, hogy hazaküldik a boylert. A férjem azontúl mindennap bement az áruházba a szállítást megsürgetni, de mindig csak biztatást kapott. Megúntuk a huzavonát és nyolc nap után visszakértük a pénzünket. Elmentünk a XXII., Kossuth Lajos utcai vas- és edényboltba, amely korántsem olyan modern és nagy üzlet, mint a Csepel Áruház, de a vevők igényeivel sokkal jobban törődnek: s még a vásárlás napján haza is szállították a boylerünket!

Kincs Imréné
Bp. XXI., Erdősor u. 194.

BABOTI BUSZGONDOK

Reggel 7.19-kor és 7.29-kor indul busz Kapuvárra. Az első nagyon sokszor már Kisfaludon megtelik, ilyenkor be sem jön Babotra, pedig ezzel az utasok elérnék a Kapuvárról 7.50-kor Győrbe induló vonatot. A második busz legtöbbször késik, és a vonatot már nem éri be. Nagyon sokan maradunk le a vonatról, akik Győrbe, vagy Magyaróvárra szeretnének utazni, így félnapi veszteség ér bennünket. Hasonló a helyzet a dunaújváros—soproni járatnál is, arról a Sopronba utazók maradnak le gyakran. Van ugyan 11.10-kor Mihályi felől is egy busz, de ez legtöbbször annyira zsúfolt, hogy a babotiak már nem tudnak felszállni. Közvetlen utána jönne a dunaújvárosi autóbusz Baboton keresztül, de az hol jön, hol nem. A dunaújvárosi főnökség már utasította a járat személyzetét, hogy tartsa be az előírt útvonalat, de ezt az utasítást a személyzet nem mindig hajtja végre.

Megértjük, hogy a nagyobb távolságról jövő utasok megtöltik az autóbuszokat, de Kapuvár ilyenkor küldhetne ki mentesítő buszt, hogy mi is időben elutazhassunk.

Csordás Vince
Babot

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Most vajon melyik valóban a Török Ignác utca?

(Beküldte: Jakabffy Imre, Budapest,

CSAK RÖVIDEN!

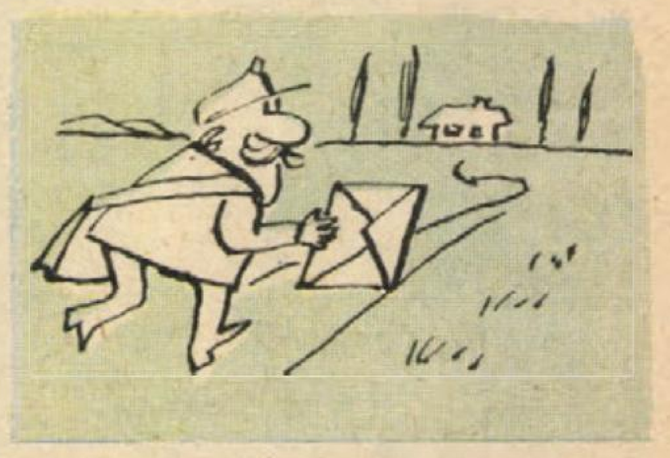
Múlt évi szabadságunkkal még mindig adós a MÁV. Hiába kértük már többször is, még mindig nem adták ki! Ugyancsak hiába várunk az idén január 14 és február 2 között teljesített túlórákért járó pénzünkre!

Martonvásári állomás váltókezelői

A falutól hét kilométerre lakunk. Tavaly december negyedike óta postás csak egyszer járt a tanyánkon. Igazán nem vagyunk nagyigényűek, de azt szeretnénk, ha legalább hetente egyszer jönne hozzánk is a postás, és elhozná újságjainkat, leveleinket!

Vince-tanyai lakosok
Kiskunlacháza

A környékünkön sehol sem lehet kapni Danuvia motor hátsó teleszkópjába való lapszelepet. Egy ilyen apró, filléres alkatrész hiánya miatt nem tudom vizsgára vinni és használatba venni a motoromat.

Horváth László
Kalocsa, Postahivatal

A CÍMZETT VÁLASZOL

Kétszer is bírálat ért bennünket a Ludasban egy kereskedelmi nyomtatvány miatt, amely a mi impresszumunkkal jelent meg. Vizsgálataink alapján kiderült, hogy a nyomtatványt a Budapesti Rövid- és Kötöttáru Nagykereskedelmi Vállalat készíttette Olaszországban. (Az onnan importált kötöttárukhoz mellékelik használati utasításként.) Mintául az általunk 1968-ban készített nyomtatványok szolgáltak, így került rá a külföldön készült, hibáktól hemzsegő nyomtatványra is a mi impresszumunk, s így esett, önhibánkon kívül, csorba a vállalatunk jó hírnevén.

Ságvári Nyomda
Budapest

A. J. olvasójuk bejelentése alapján vizsgálatot indítottunk a dombóvári ÁFÉSZ 27-es számú vegyes boltjában, Dalmand-Felsőleperden. Kiderült, hogy a panaszok nagyon indokoltak voltak, a feltárt szabálytalanságok miatt a boltvezető ellen eljárást indítottunk.

Csillag József
keresk. felügyelő
Dombóvári Járási Tanács

HELYSZÍNI „BÍRSÁGOLÁS” A DUNAVECSEI VASÚTÁLLOMÁSON

A Ludason keresztül szeretném felhívni a gyanútlan „kedves utasok” figyelmét, hogy a dunavecsei állomáson erősen vigyázzanak testi épségükre.

Velem az alábbi eset történt március 10-én, 20 óra 30 perckor:

A közeli Vegyesipari Vállalattól igyekeztem a vonathoz — általános gyakorlat szerint a sínek mellett —, amikor egy idős vasutas szólt: „Ez nem korzó, menjen vissza a rendes útra!” Csodálkoztam, mert sehol sem láttam táblát, amely megtiltotta volna a közlekedést, s azt feleltem, hogy mi, utasok, mindig itt szoktunk járni. De ő nem engedett. Nem akartam vitatkozni, félreálltam, mondtam, megvárom, amíg elmegy a tolató mozdony. Ekkor odajött hozzám, elkezdett lökdösni, kiabált és pofon vágott. Húszéves vagyok, s bár nagy a hajam, tisztelem a kort, és nem is szeretek verekedni, ezért bementem az állomásfőnökségre.

Panaszom meghallgatása után közölték: örüljek, hogy nem büntettek meg 500 forintra.

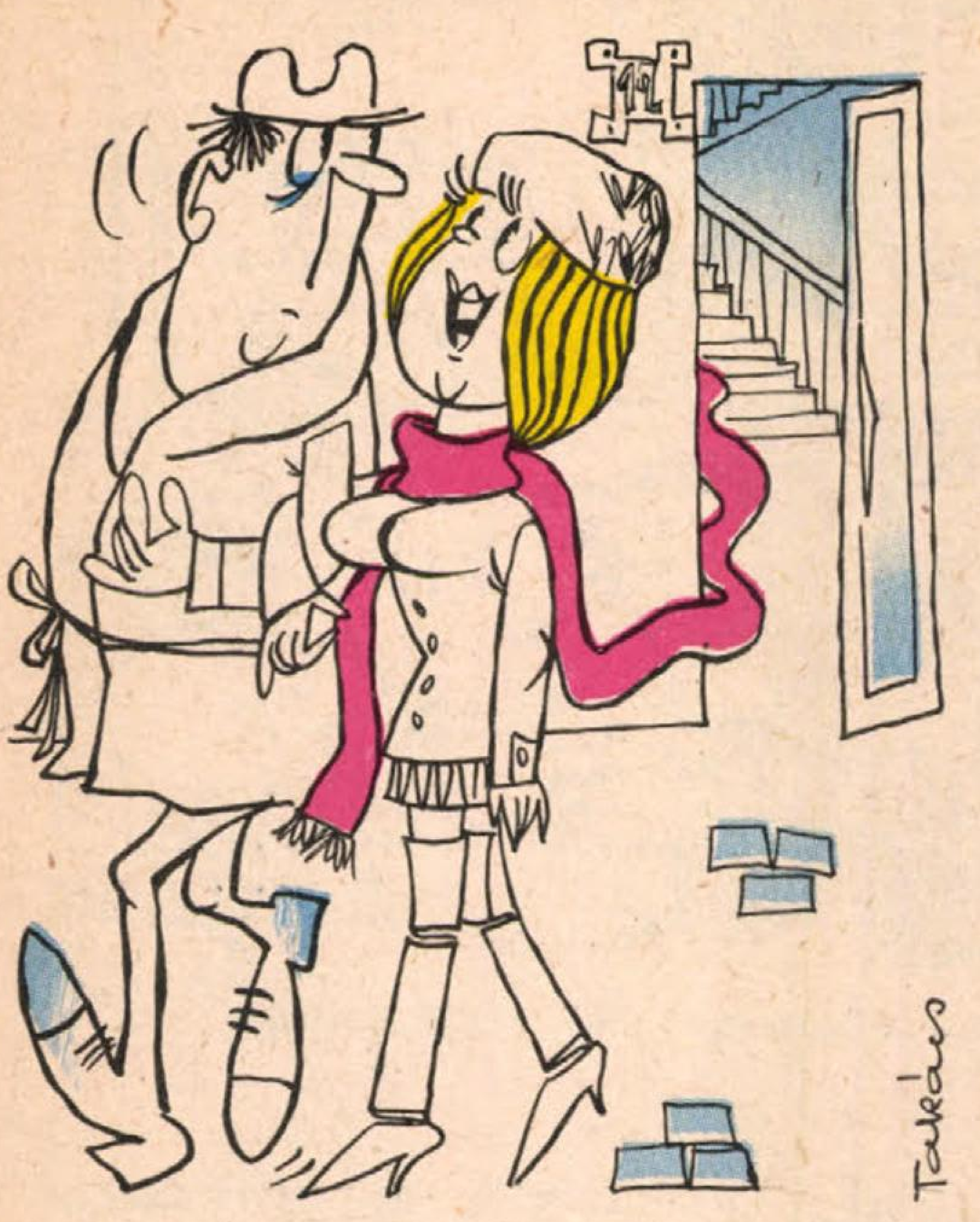
Egy pofon ezek szerint 500 forint. Kíváncsi lennék, mennyi két bokánrúgás vagy egy szilvakék monokli a szem körül? Javaslom a dunavecsei állomásvezetőségnek, függesszen ki árjegyzéket erre vonatkozóan. De 3—4 jól elhelyezett tiltó tábla is megtenné a kívánt hatást.

Az akkori szolgálatvezető kért, ha mégis feljelentést teszek — a bírság kilátásba helyezése ellenére —, írjam ki a nevemet és címemet, hogy ki tudja róni a bírságot.

Íme:

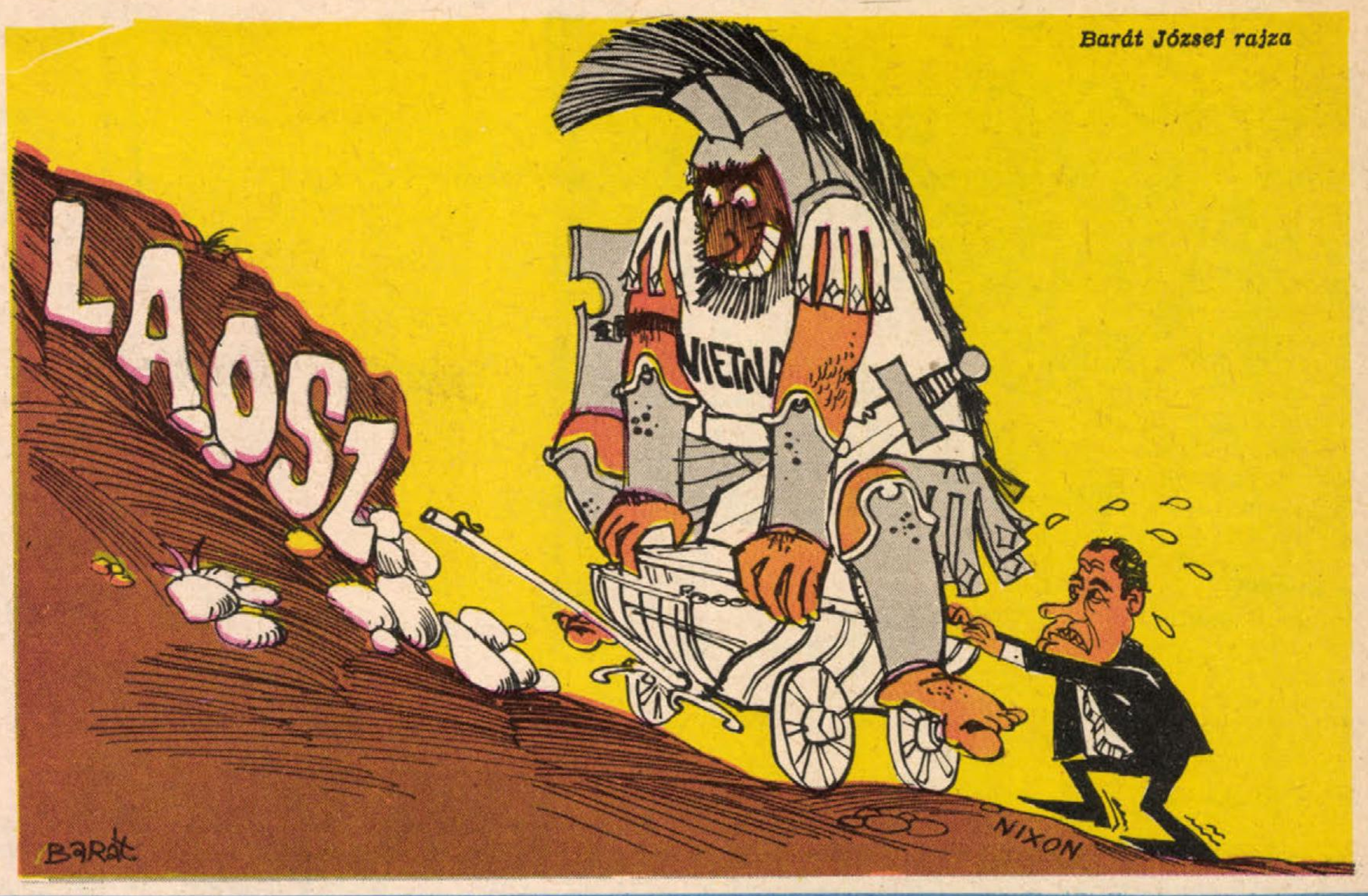
Miklós Lajos
Apostag,
Bajcsy-Zsilinszky u. 3.

ÚJ DIVAT

– Kérlek, nézzél hátra, hogy kiért-e a sálam?!

AZ ÚT EGYRE MEREDEKEBB

Sikerélményeim

Divatos teória, hogy az úgynevezett sikerélmény éppen olyan fontos szükségletünk, mint a víz vagy a levegő. Én is így vélem. Különösen, ha visszagondolok életem legsikeresebb korszakára, amikor úgy dúskáltam ezekben a sikerélményekben, hogyha takarékba lehetett volna tenni belőlük, öregkoromig kitartottak volna. Sajnos, a siker nem tartósítható, legfeljebb emlékezni lehet rá, de ez már nem az igazi. Erre főleg akkor kerül sor, amikor az embernek nincsen újabb sikerélménye. Nos, ezért is mesélek most egykori, utolérhetetlen sikereimről.

1945 tavaszán 14 éves és harminc kiló voltam. Ha valaki azt mondta, hogy az arcom sápadt, az nagyon finoman fogalmazott. Úgy festhettem, mint nemrégen a híradókban látott biafrai gyerekek, csak fehérben. Ha a hátam viszketett, elég volt a mellemet megvakarni. Legfeljebb öltözködésemmel voltam bőkezű. Harmincnégyes lábamon, egy negyvenkettes katonai bakancsot viseltem. Divatos maxi-kabátom volt, mely nemrégiben még a dicsőséges német hadseregben szolgált katonaköpenyként, és melynek alját egy életlen ollóval igazították a bokámhoz. A felöltő cakkos, fodros alja utolérhetetlenül hanyag eleganciát kölcsönzött megjelenésemnek. Ez a lezserség a walesi herceg magyarországi látogatásai óta amúgyis a hazai ifjúság ideálja volt. Magamról még csak annyit: a legoptimistább ember sem merte volna azt állítani, hogy megérem a nyarat.

Pontosan ez volt a sikereim titka. A budai Dunaparton laktunk. A szovjet hadsereg végeláthatatlan gépkocsi- és tankoszlopai itt vonultak Bécs felé. Időnként közlekedési dugó keletkezett. Ilyenkor leállt az oszlop. Ekkor jöttem én! Odamásztam valamelyik autóhoz, melyen 10 szovjet katona 15 szólamban énekelt. Észrevétettem magam, majd elhaló hangon elrebegtem az egyetlen orosz mondatot, amelyet azóta sem felejtettem el és amelynél azóta sem tudok többet:

— Tovaris, proszim kleba!

A legmarconább katonának is elfacsarodott a szíve, amikor rám nézett és nem kellett kétszer szólni, hogy megoldja a zsákján a csomót. Kenyeret, húskonzervet, kukoricát dobtak le a kocsikról, és magukban biztos azt gondolták: lakjon jól ez a szegény kölyök, mielőtt elpusztul.

E képességem híre hamarosan elterjedt az ismerősök között, és ha a család szükségletét már begyűjtöttem, a szomszédoknak kezdtem el dolgozni. Persze, tévedés lenne azt hinni, hogy tehetségemből csak az élelembeszerzésre futotta. Én mindent el tudtam intézni. Nekem nem kellett sorba állni krumpliért. A rendet biztosító közeg meghatottan vezetett a vagon ajtajához és a kosaramba kétszer annyit dobtak, mint bárki másába. Velem soron kívül lehetett átjutni a Manci-hídon. Akinek Pesten volt dolga, kölcsönkért az anyámtól és megtakarított fél nap sorbaállást. Csak annyit mondott:

— Orvoshoz viszem a gyereket Pestre — és máris mehettünk.

A házban óriási tekintélyem volt. Kézről kézre adtak. Szereztem az elöljáróságon svéd tejport, a Vöröskereszttől csokoládét, az amerikai missziótól konzervet. A férfiak csak azt sajnálták, hogy dohány beszerzésére nem voltam alkalmas, mert még az is eldobta a cigarettáját, aki dohányzott, hogy véletlenül rám ne fújja a füstöt.

Egyszer a szomszéd házból keresett egy síró asszony. A férjét besorolták egy oszlopba, mely „kicsi robot"-ra indult.

— Menj oda a katonához és mondd azt, hogy a férjem a te apád... Neked biztosan elengedi — könyörgött és nekem megesett rajta a szívem. Odaballagtam a fegyveres őrhöz és addig hadrikáltam neki a szóban forgó férfi felé mutogatva, míg megértette és ellágyult mosolylyal visszaadta az „apámat".

Sajnos, a siker a fejembe szállt. Nem törődtem a kondíciómmal. Naponta többször reggeliztem és ebédeltem, több — a környékünkön üzemelő orosz konyhának lettem állandó vendége. Aztán a házbeliek szolgálataimat egy-egy ruhadarabbal is honorálták. Arcom pirosodni kezdett, szépen kigömbölyödtem. El is lustultam. Már nem tudtam olyan megrázóan mondani, hogy: „proszim kleba". Az oroszok is átnéztek rajtam, a sorállásnál többen rám üvöltöttek:

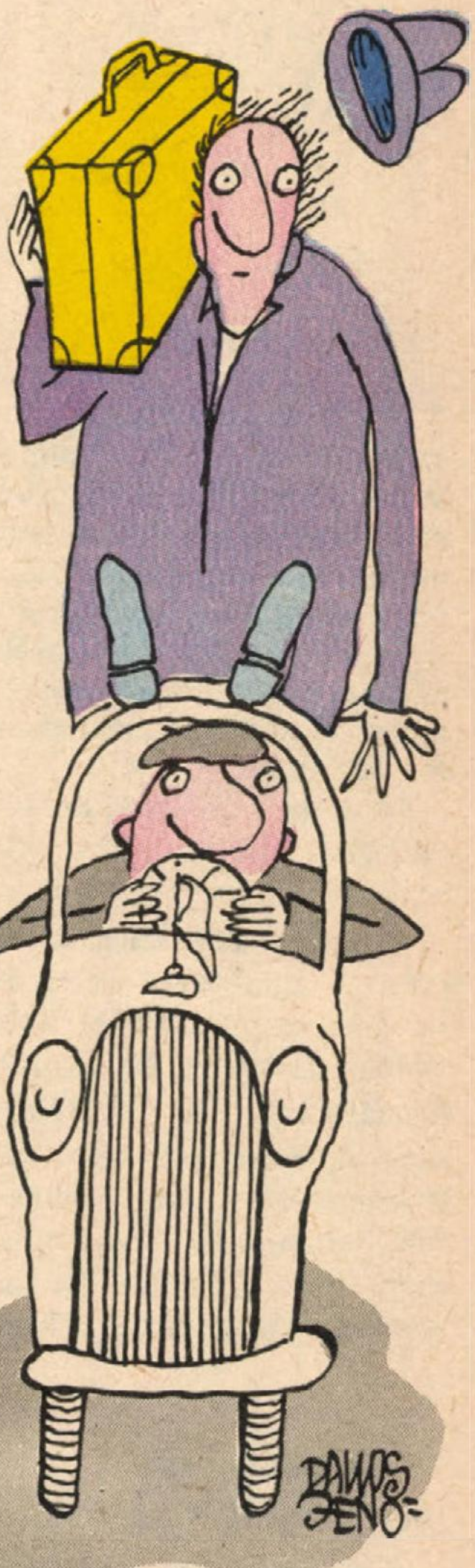
— Nézd a taknyost, hogy tolakszik. Megmondhatnád apádnak, hogy foglalkozzon a neveléseddel.

Fényes karrieremnek befellegzett. Az udvaron már rám ordított a házmester és a lakók elvárták, hogy tisztességesen köszönjek nekik. De, hogy napom végleg leáldozott, arra akkor döbbentem rá, amikor egy szovjet katonával zajló afférom egészen a tettlegességig fajult. Egy kézigránáttal akartam halászni a Dunában. Már éppen kibiztosítottam a gránátot, amikor egy hatalmas tatár ugrott mellém, és péklapát nagyságú tenyerével akkorát ütött a fenekemre, hogy még az emlékétől is könnyebb lábad a szemem. Arcán a megszokott döbbenetnek és részvétnek nyoma sem volt.

Ekkor rájöttem, hogy már nem vagyok a régi. Senki sem sajnál. Foglalkoznom kellett a visszavonulás gondolatával, amit az is megkönnyített, hogy nemsokára megkezdődött a tanítás az iskolában. Itt már ritkábban éreztem a sikerélményt, melynek hiányát azóta is érzem.

Ősz Ferenc

MINI-TAXI

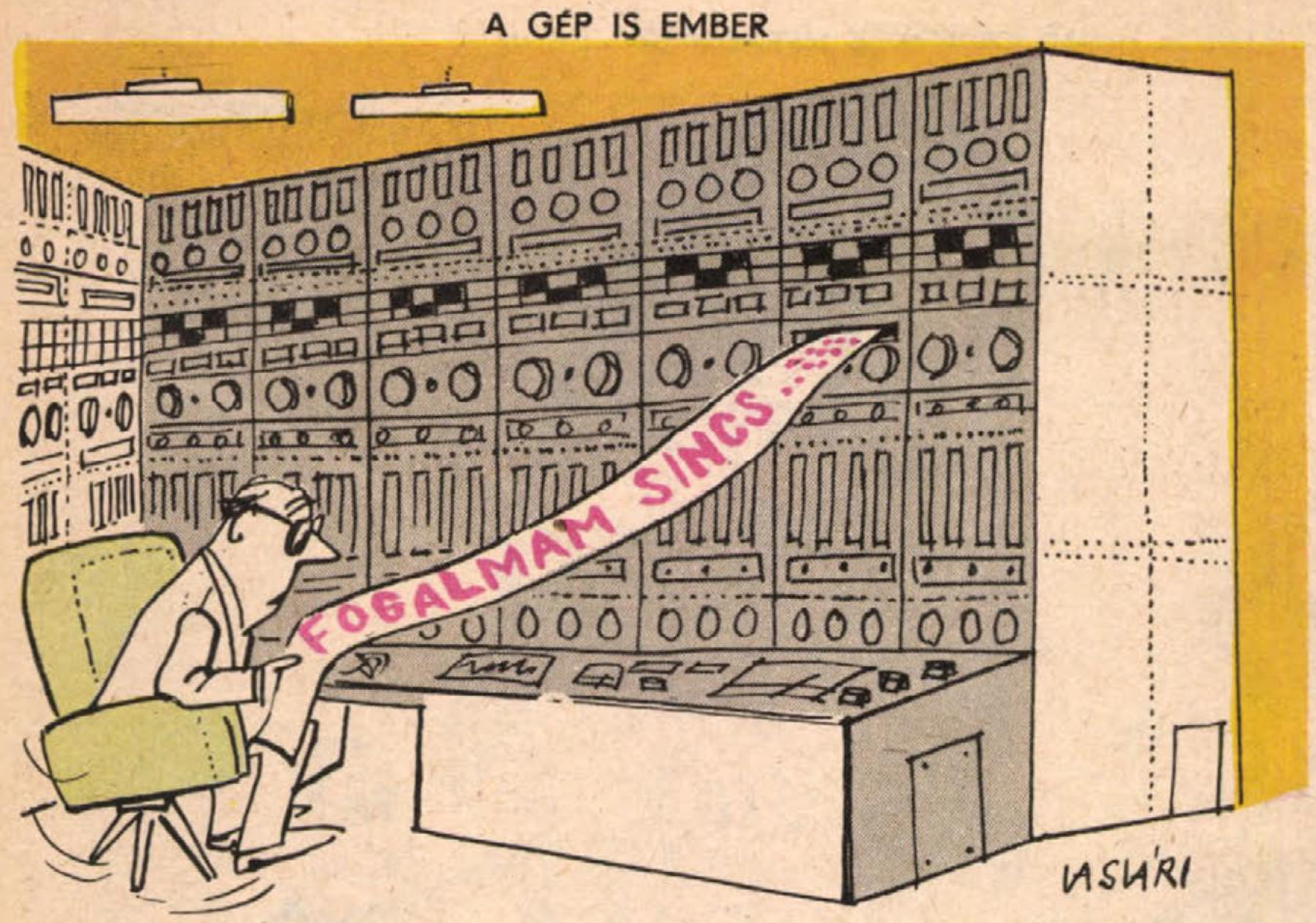

GOND

– Hány éves vagy, Peti? – kérdik a kis sráctól.
– Éppen a kritikus életkorban vagyok.
– Kritikus életkorban?
– Igen. Már nagy vagyok ahhoz, hogy sírjak, de még kicsi ahhoz, hogy káromkodjak.

A GÉP IS EMBER

REMEK ÖTLET

– Amióta így álcázzuk a bejáratot, nincs munkáshiányunk...

HUMORÜGYBEN VERES PÉTERNÉL

Veres Péter

A múltkoriban vitát rendezett a P. E. N. Club Irodalom és Televízió címen. Ott hallottam ot felszólalni. Komoly, elvi fejtegetését sajátos humorával fűszerezte. Gyakran nevettünk, s a jegyzőkönyvet vezető gyorsírók minduntalan kénytelenek voltak a szöveg közé iktatni: (derültség).

Erre az élményemre hivatkozva kérem egy kis humorügyi beszélgetésre.

– Ez is más, meg az is más — mondja a telefonba —, a humorhoz nem tudok és nem is akarok hozzászólni, a sztorizás meg éppenséggel nem kenyerem. Amin ott derültetek, az inkább irónia volt meg szatíra, mert ha az ember hatvanéves kora után sem tudja iróniával nézni a világot és önmagát, akkor mikor tudja...

Újabb érvek, végül megadja magát: „Szívesen látlak."

Egy óra múlva a kapuja előtt toporgok. A kutya ugatására elébem jön, tessékelve mutatja az utat a házba. Szabadkozom, hogy cipőmön a fél hegy, le kellene verni valahol a sarat.

— Hát igen! — sóhajt. — Ilyen pocsék egy március! Nézd — mutat körül —, már rég metszeni kéne a szőlőt meg a gyümölcsfákat, aztán még hó meg fagy...!

— Legalább lesz tartalék nedvessége a földnek, ha jön a szárazság — mondom, hadd lássa, konyítok én is valamit a dologhoz.

— Mert az jön — bólint rá és mesélősen: — volt nálunk, odahaza Balmazújvároson, egy gazda, bizonyos... No, mindegy, minek hívták... Régen volt, még az első világháború előtt. Részes aratóként dolgoztam. Kegyetlen szárazság volt, hőség. Ahogy a rend végére értem, megpihenek kicsit, ő meg jön arra a dűlőúton. Megállt mellettem, akkor mondta: Tudod, Péter, ide két isten kéne. Az egyik, aki öntözné, a másik, aki szikkasztaná.

— Köszönöm, ezt mindjárt le is írom.

— Ezt? Minek?

— Hát... ilyesmiket várok tőled.

— Ejnye, de szerény vagy, habár — ami igaz, igaz — rátok férne egy kis népi humor... No, de nem akarom én kritizálni a Ludast.

— Miért ne?

— Nem, nem — rázza tagadóan a fejét, s hogy közben belépkedtünk a szobába, lenyom egy székre. Maga is leül a nagy íróasztala mellé, nézi az előtte halmozódó leveleket, amelyek a képviselőnek szólnak, és a frissen gépelt kéziratát, amelyben a fiatal költők problémájához szól hozzá.

Nem zavarom, várok türelemmel, ismerem, úgysem tudja magában tartani a véleményét. Jól számítok, nemsokára felém fordul.

— Majd azt mondják, a Veres Péter megint csak fújja a magáét. De hiszen mindenki a magáét fújja. Nem igaz? Én igenis hiányolom, hogy a Ludasban, amelyik pedig az egész országnak szól, alig-alig van paraszti humor. Még a rajzokban csak-csak, habár azok a parasztfigurák is inkább a Pesten ismert piacozók. Típus-parasztok, pedig a paraszt annyiféle, ahány vidék...

Most már beszél, már nem kell kérni, kérdezni. Mint annyi mindenről, erről is van véleménye, apránként gyűlt, gyűlt benne, s hogy sikerült megnyitnom a zsilipjét, csak győzzem jegyezni.

— ...és van paraszti humor, de még mennyire! Persze — például — a szikes földnek másforma a humora, mint a fekete földé. A szikes megcsalja az embert, megkeseríti, ott születik az akasztófahumor, no meg az abszurd... Igen, igen, nem csak Párizsban születik meg az, hanem megszületik a Hortobágyon is. Figyeld csak!

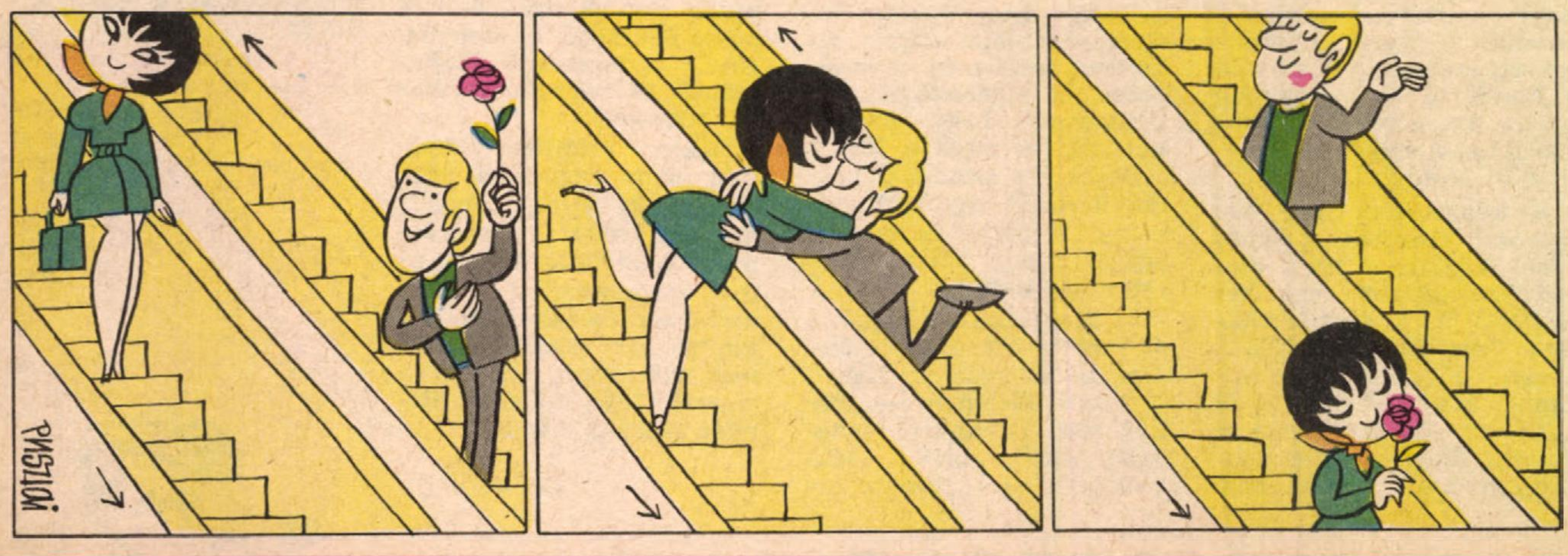
— Történt néhány éve, hogy a Hortobágy szélén, az országúton állingózott egy juhász. Azért állt oda, hogy az ostoba jószág a rohanó autók közé ne szaladjon. Ugyanis a nagy szárazság miatt kiégett legelőn egészen odáig vonultak a birkák, amint keresgélték a giz-gaz között az ehetőt. Hát egyszer csak megáll egy külföldi autó a juhász mellett, kiszáll belőle egy úriember és azt kérdezi: „Mondja, kérem, mikor esett itt utoljára az eső?" A juhász oldalt fordítja a fejét, a kalapjának a karimája alól förmed az égre, majd visszafordul az úriemberhez: „Itt? Eső? Tetszik tudni, van itt olyan ötéves bika (= béka. — A szerk.), aki még nem tanult meg úszni."

Ezután újra bírálat következik, majd némi elismerés és közben beesteledik. Fölállok, köszönöm a beszélgetést, távozni készülök.

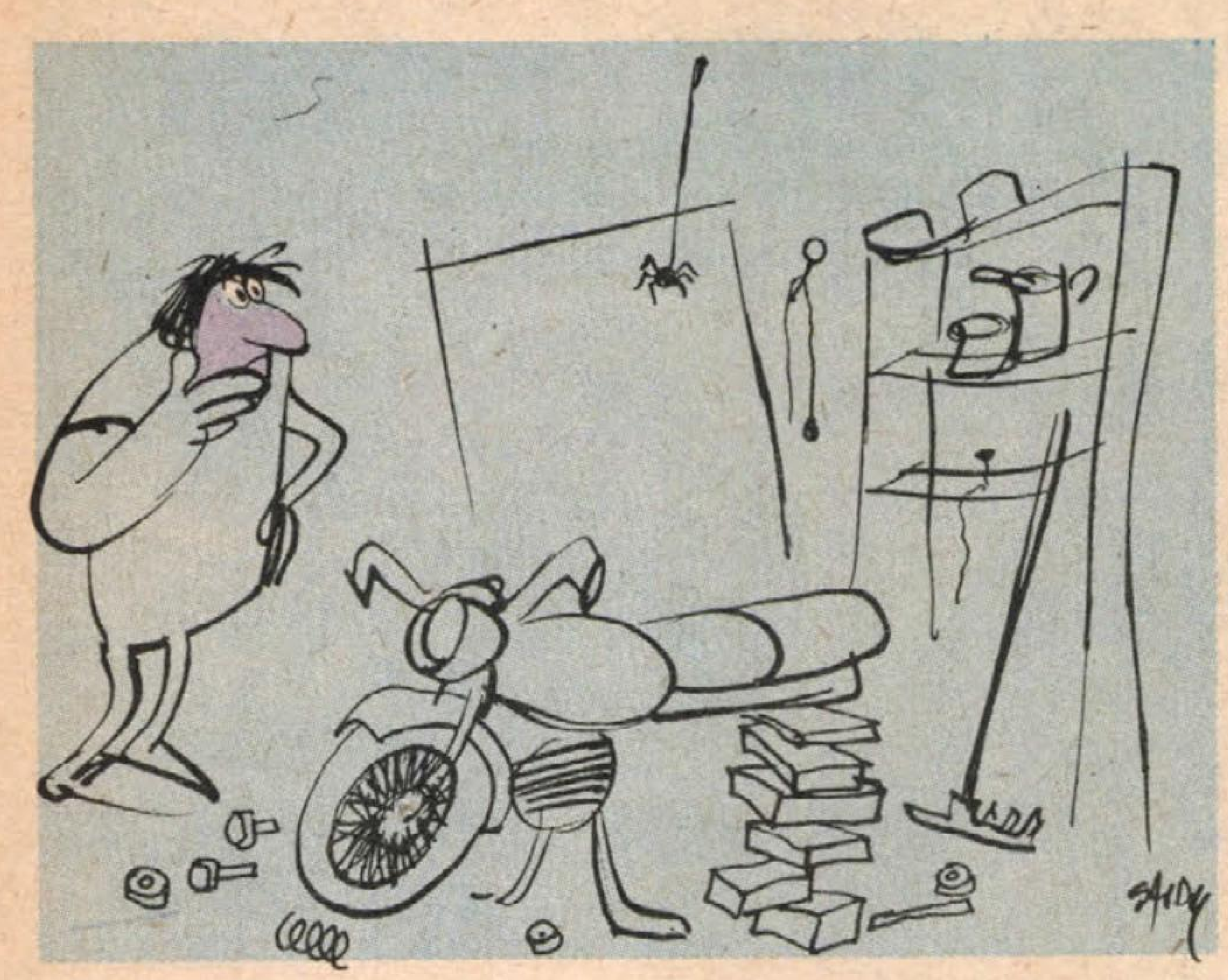
— Ne haragudj — mondja, miközben kikísér —, hogy nehezen adtam meg magam, de nincsenek túl jó tapasztalataim a humor művelőivel. Értsél meg, én nem haragszom, ha kifiguráznak engem. De csak akkor nem, ha engem figuráznak ki, nem pedig azt, akinek ők hisznek. Mert nem ismernek engem. A legkirívóbb példa erre az volt, amikor a felszabadulás után, mint valami Göre Gábort, hosszú szárú pipával a szájamban ábrázoltak, holott soha életemben még csak nem is cigarettáztam.

Sólyom László

JUCIKA kalandja a földalattin

JÖN A TAVASZ

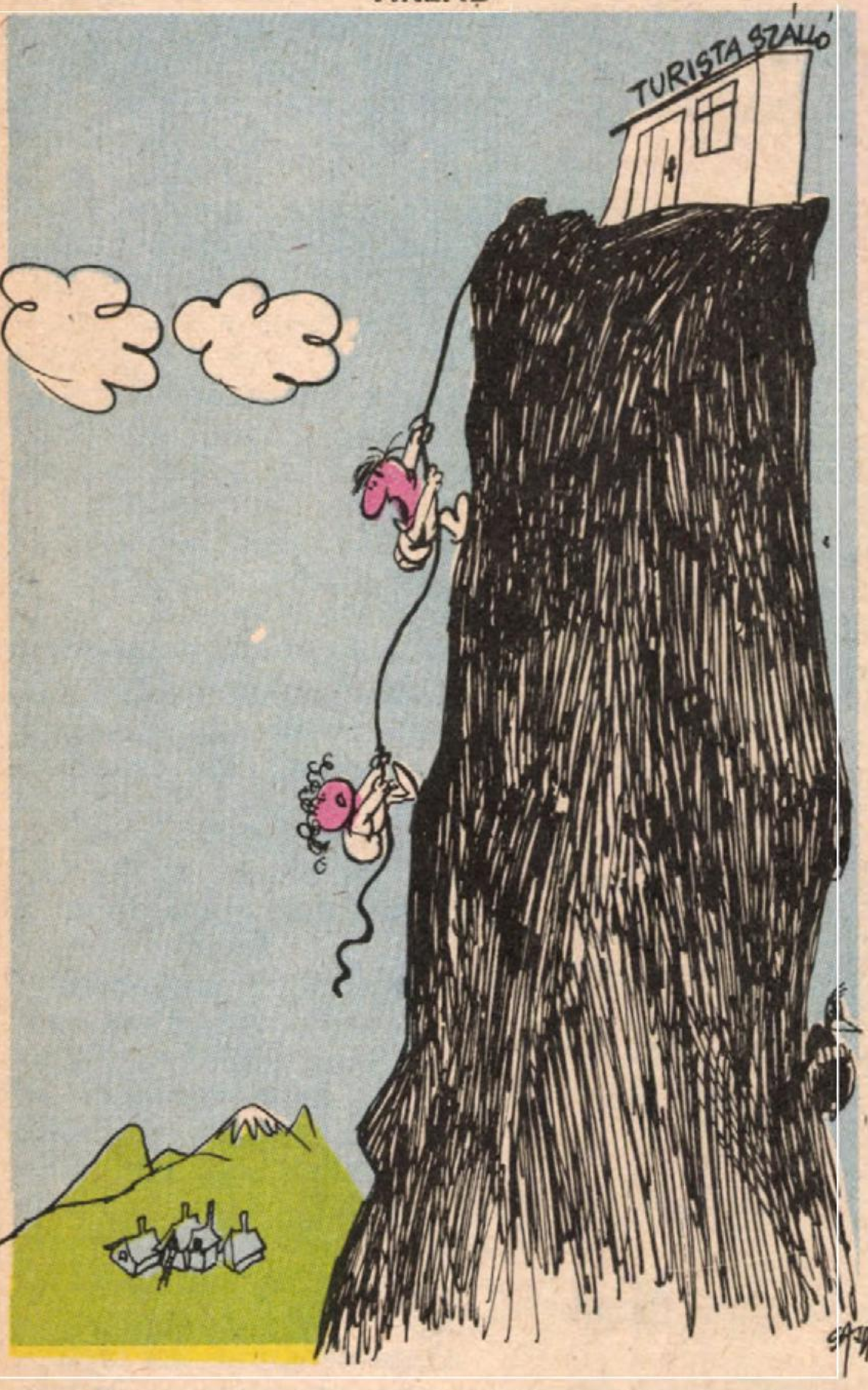
– Uram isten! Hol lehet a hátsó kerék?

TELJES GŐZZEL A NÉGEREK JOGAI ELLEN

(„Chicago Daily News")

VIKEND

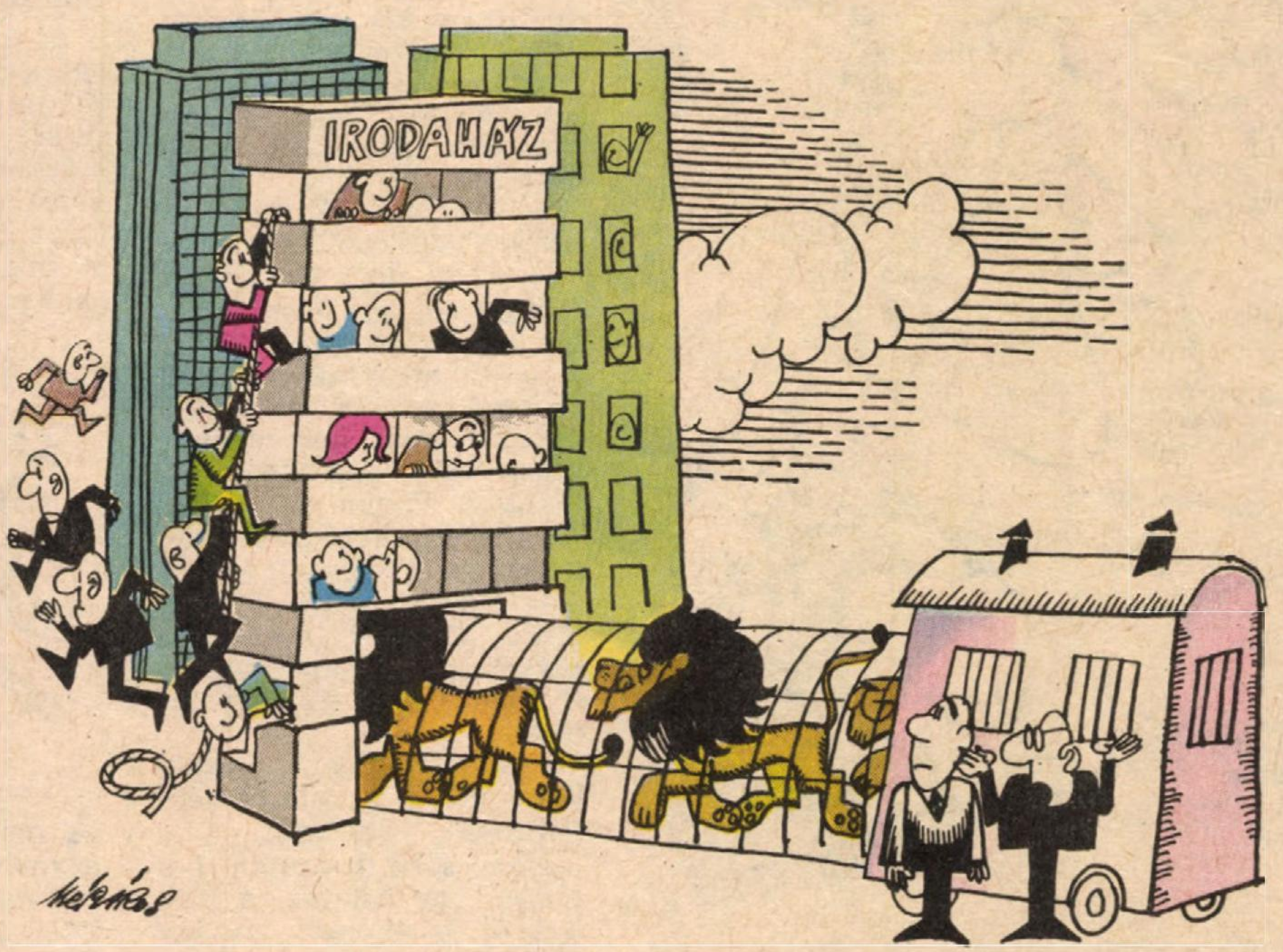

– Baj van! Otthon felejtettük a házasságlevelünket.

ELFOGULT MEGÍTÉLÉS

A születéskorlátozás világszerte téma, s egyre több a figyelmeztetés, hogy a túlnépesedés súlyos helyzetet teremthet aprócska földünkön. De figyelemre méltó az a nyilatkozat is, amelyet az amerikai „Saturday Review"-ban Jerome Beatty társadalomtudós tett:

– Ne felejtsük el, hogy azok, akik a születéskorlátozást hirdetik, előnyös helyzetben vannak. Ők már mindenesetre megszülettek.

HATÁSOS INTÉZKEDÉS

– Évek óta hiába próbálkoztunk létszámcsökkentéssel!

Ketten beszélnek

1

— Azt hallom, hogy uraságod feltalálta a békés házasélet titkát. Igaz ez?

— Máris híre ment?

— Ne csodálja. Alighanem korunk nagy találmányáról van szó.

— Ugyan, kérem. Egy szerény kis ötletről van szó. Bár a hatása — ami igaz, az igaz — nagyszerű.

— És mi a találmány lényege? Remélem, nem titok?

— A találmány lényege egy kis notesz. Semmi más. Tudja, én régebben sokat civakodtam az asszonnyal. Nálunk a légkör emiatt mindig ingerült volt. Ez megszűnt, amióta csak havonta egyszer civakodunk.

— És hogyan érte el ezt?

— Igen egyszerű. Én a vitatémákat összegyűjtöm a noteszomban. Semmit sem teszek szóvá azonnal, hanem felírom, ami nem tetszik. Havonta egyszer pedig — rendszerint másodikán estefelé — lemegyünk a sarki presszóba, iszunk két konyakot és sorra vesszük a feljegyzéseimet. Másfél órácskát rászánunk, ennyi többnyire elegendő. Jól kiveszekedjük magunkat, s másnap reggeltől egy teljes hónapig megint békében élünk. Kolumbusz tojása, nem igaz?

— Kitűnő dolog. És mik a vitatémák?

— Tipikus dolgok. Kosztpénz, gyereknevelés, ruhagondok, mért hallgat a barátnőire, satöbbi, satöbbi.

— A notesz, persze, mindig magánál van.

— Csak volt. Sajnos, a feleségem a múlt héten elkobozta.

2

— A szervezetlenség a mi legfőbb bajunk, kérem. Higgye el... Csak egy fél óráig nézzen ki itt a gyorsvonat ablakán és tapasztalni fogja a fejetlen szervezés klasszikus példáját...

— Igazán? Érdekes, nekem nem tűnt fel semmi. Pedig már Budapesten kezdtem kinézni s mindjárt megérkezünk Pécsre...

— Nem tűnt fel semmi? Ne mondja. Ezen nevetnem kell.

— Árulja el, mi tűnt fel önnek?

— A szomszéd vágányon minden tíz percben elrobog mellettünk egy szerelvény, Pest felé. Nem vette észre?

— De igen. És?

— És ezen a vágányon, Pécs felé, meg csak mi megyünk.

3

— Az ülőgarnitúrát elviszed?

— Nem. Azt itthagyom neked, Lilikém. Ellenben az íróasztalomat elviszem, a hozzávaló karosszékkel együtt.

— Rendben van. Ágyneműre igényt tartasz?

— Nem kell. Ugyis albérletbe költözöm s ott kapok ágyneműt. Az írógépemet azonban magammal viszem.

— Konyhaedények?

— Mind a tiéd lehet. A szobanövényekre sem tartok igényt.

— A festményeket hogyan osztjuk el?

— Ez egyszerű. Megfelezzük. Egyet te választasz, egyet én. Ez az igazságos módszer, nem gondolod?

— Helyes. De a lakás egyedül az enyém, Tibikém, remélem, ezen nincs vita.

— Nincs.

— És nem perled az egyik szobát, semmilyen címen.

— Nem. Bízhatsz bennem.

— Na jó, akkor nem bánom, kössünk házasságot.

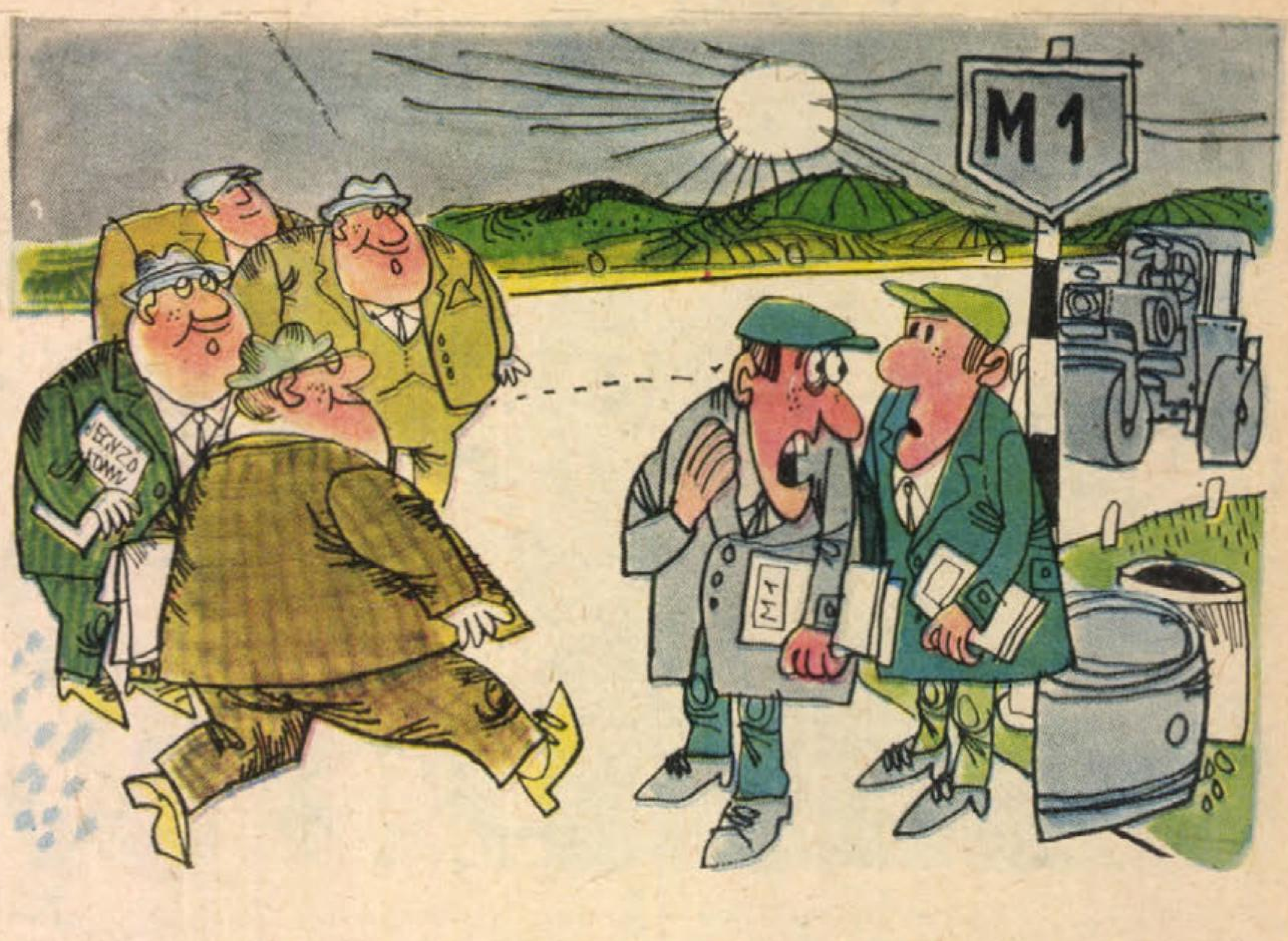
(t.)

ERKÖLCSI MAGASLAT

– De bogárkám, nem lumpoltam, hanem betörtem!...

AZ ÚT MŰSZAKI ÁTADÁSÁN

– Te jó isten! Csak az átvevők alatt be ne szakadjon!

GONDOS FÉRJ

– Biztonsági zárat szereltettem otthon az ajtóra, mert a feleségem fél egyedül a lakásban...

KÍSÉRLET

Nemregen azon töprengtem; vajon hisznek-e még az emberek a jóságban, az önzetlen segíteni akarás gyönyörű gondolatában? Elhatároztam, hogy e tárgykörben költséges kísérletet hajtok végre. Tíz darab ropogós százforintost vettem magamhoz és utamra indultam. A kísérlet első alanya egy felelős beosztású tisztviselő volt. Szerényen üdvözöltem, majd az íróasztalára leszámoltam az ezer forintot.

— Ezt miért kapom? — kérdezte villogó tekintettel.

— Csak úgy. Gondolom, mindig jól jön egy váratlan kis pénzösszeg.

— Ha nem takarodik el, azonnal rendőrt hívok! Figyelmeztetem, hogy a megvesztegetőt is bünteti a törvény. Várjon a sorára! A kérvényeket beérkezési sorrendben intézzük el.

— Biztosíthatom, hogy nincs önöknél semmiféle kérvényem. Csupán segíteni akarok egy embertársamon.

— Gúnyolódik? Ugrat? Mars ki! — ordította céklapirosan a dühtől.

Nem sokkal ezután betértem egy üzletbe. A pult mögött hórihorgas, sovány eladó állt. Jóságosan megcsókoltam a homlokát, és a kis blokkfüzete alá csúsztattam a kísérletre szánt összeget. Cinkosan rám kacsintott:

— Szeretem a gavallér vevőket, de jelenleg a pult alól sem tudok önnek adni.

— Tegye el, jó ember. Szívesen és minden mellékgondolat nélkül akarok segíteni.

Hirtelen elkomorodott és erélyesen megragadta a zakómat:

— Ide figyeljen, uram! Én sem most léptem le a falvédőről. Provokálni akar? Be akar ugratni? Csakhogy nekem a hajam szála sem görbülhet meg, mert becsületesen végzem a munkám és kész. Most pedig szépen tegye be maga mögött az ajtót. Értjük egymást?

Gyorsan elhagytam a helyiséget. Bementem a „Vidám marhafelsálhoz" címzett étterembe. Rántottát rendeltem két tojásból. Kifizettem az ételért járó hat forint hatvanat, aztán előkelően az asztalra dobtam az ezer forintot. „A többi a magáé" — közöltem elegáns biccentéssel és indultam a kijárat felé. Alig két lépést tettem, utolért a pincér és a zsebembe gyűrte a bankjegyeket:

— Miből telik önnek arra, hogy ezer forintot csak úgy nekem ajándékozzon? Bizonyára becstelen úton jutott hozzá. Ahogy elnézem a fülét és ezt a vonást a szája körül, tipikus sikkasztó külseje van. Én nem akarok ilyen zavaros ügyekbe keveredni. Figyelmeztetem, jobb, ha eltűnik, mert itt gyakran van razzia.

A viszontagságoktól elégé fáradtan lerogytam a Krémkávé eszpresszó egyik asztalához. Szomszédomban egy csinos, karcsú, fekete hajú nő ült. Diszkréten a táskája alá csúsztattam a bankókat.

Haragos tüzek gyulladtak a szemében, aztán felháborodottan elém dobta a pénzt:

— Kikérem magamnak! Minek néz maga engem, hogy csak úgy?... Alamizsnát nem fogadok el. Legalább vigyen el előbb egy moziba! Ha egy percen belül nem távozik, olyan botrányt csapok, amilyent még nem látott a világ!

Kitántorogtam az ajtón, és hazamentem. Otthon reszkető kézzel feljegyeztem a naplómba:

A KÍSÉRLET NEM SIKERÜLT, HÁLA AZ ÉGNEK! MEGMARADT A PÉNZEM. ÍGY NEM KELL ELSEJÉIG KÖLCSÖNKÉRNEM EGY VASAT SEM!...

Galambos Szilveszter

JÓ TANÁCS

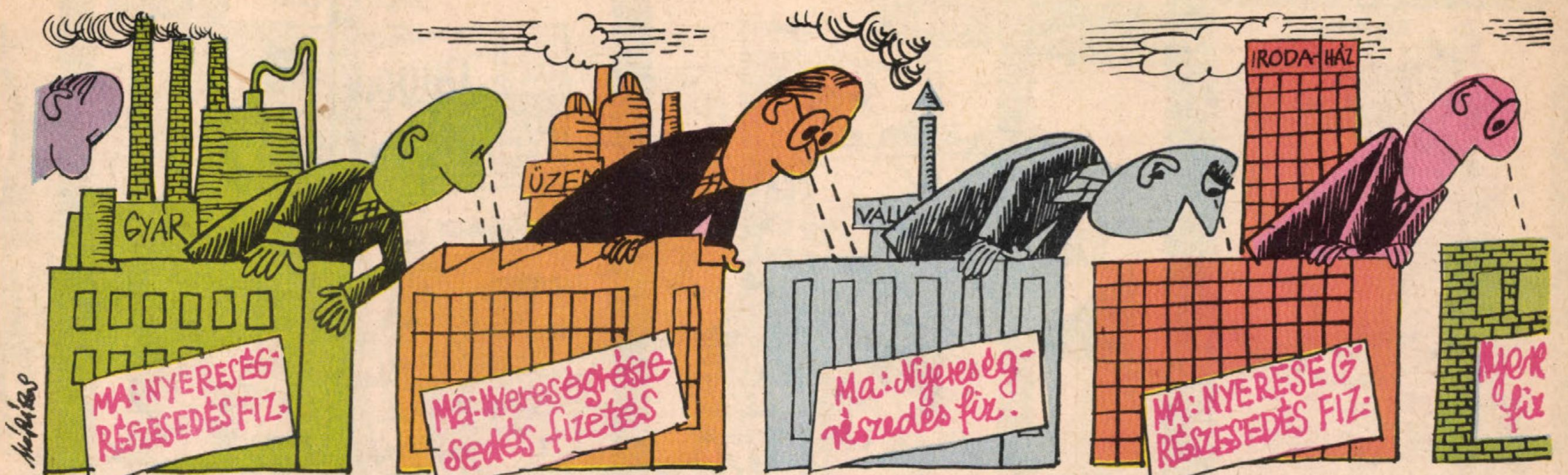
– Az andaxint még nem próbálta szedni idegesség ellen?

ÜGYFÉLFOGADÁSON

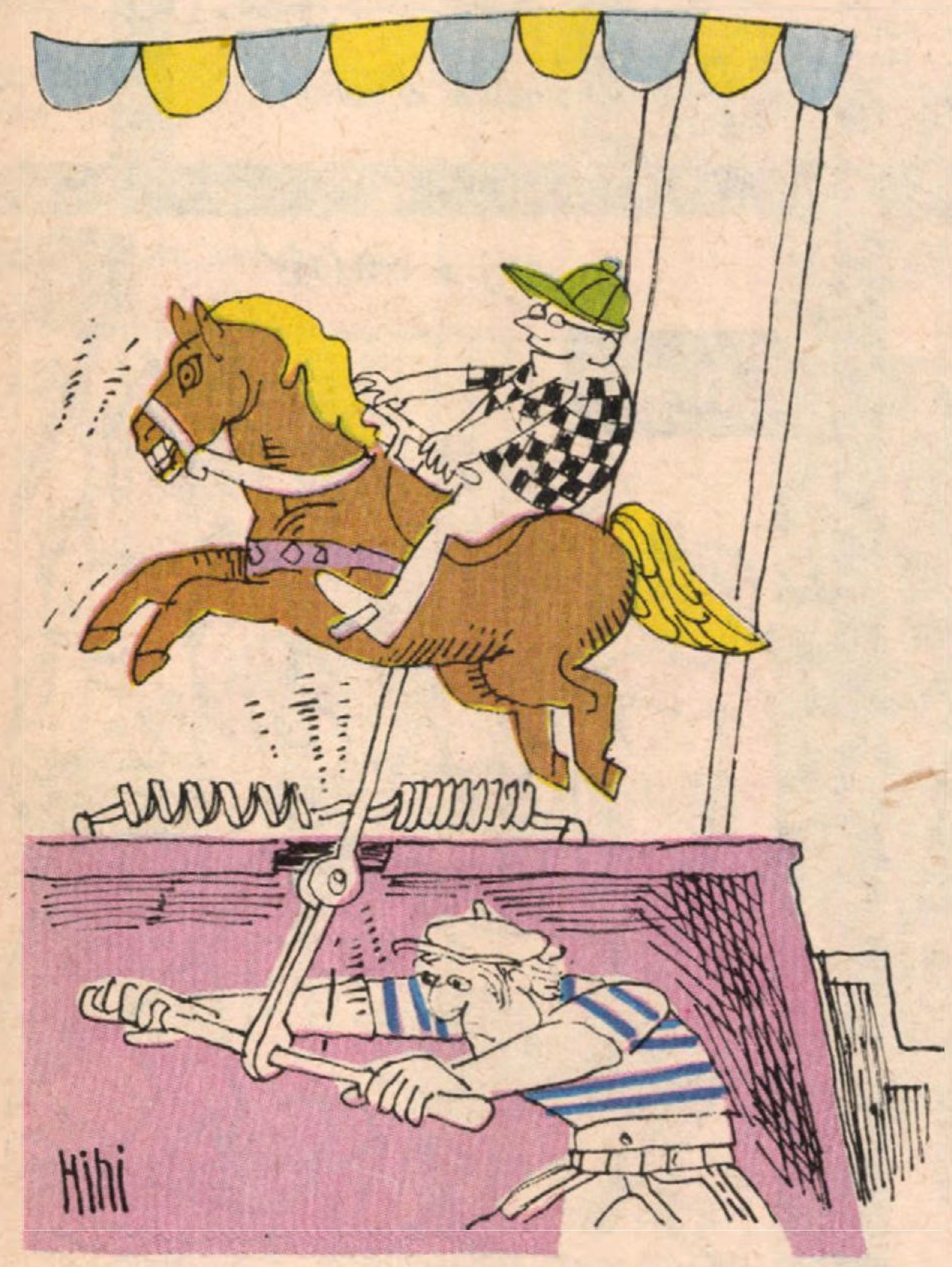

– Csak arra szeretnék felvilágosítást, hogy hol tetszik venni ezt a jó fokhagymás kolbászt?...

AZ EMBER KÍVÁNCSI LÉNY

BUJTATOTT MUNKAERŐ

A FÉRJ TÖPRENGÉSE

– Ez egy szabad szombat?

»INDISZKRÉT«

Ez lenne a neve annak a bárnak vagy lokálnak, amit elvállalnék gebinben. Indiszkrét. Ez a név, legalábbis én úgy érzem, elegáns, könnyed és sokat sejtető.

A lokálban természetesen műsor is lenne. Sztriptíz. Az olvasó most bizonyára azt mondja magában: mi ebben az új? Se szeri, se száma azoknak a bároknak, lokáloknak, ahol vetkőznek. Ahol a bájaikat mutogatják az Andreák, Lilik és Glóriák. Nos, az Indiszkrét-bár abban különbözne a többi lokáltól, hogy ott a sztriptízben nem vetkőznének le, azazhogy...

Elmondom, hogyan képzelem.

A konferanszié harsányan bejelentené:

— Hölgyeim és uraim! Most Hedvig következik! Fogadják szeretettel!

S akkor Hedvig, tetőtől talpig felöltözve, megjelenne a reflektorfényben és a konferanszié — miután elült a taps — különböző kérdésekkel ostromolná:

— Volt-e udvarlója?

— Hol találkoztak?

— Hányszor találkoztak?

— Volt-e bizalmasabb kapcsolat közöttük?

— A szülei felvilágosították-e?

— Kapott-e valami felvilágosítást a fiútól?

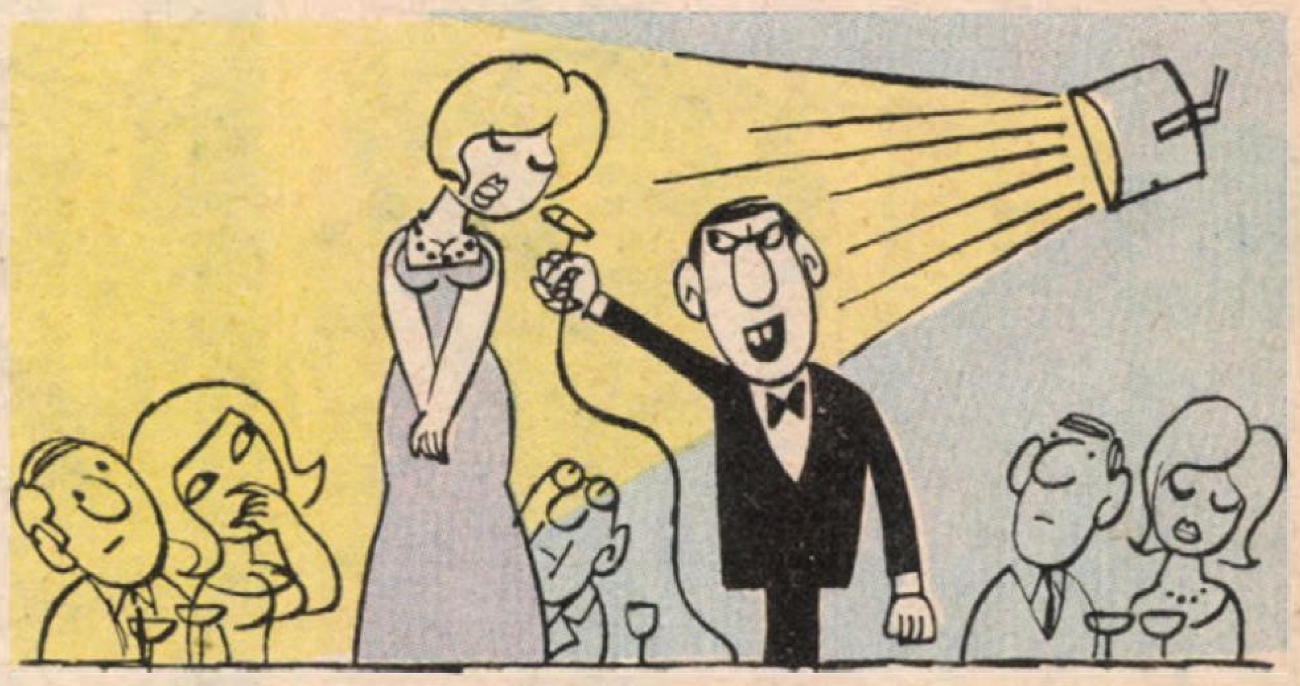
A konferanszié úgy válogatná meg a kérdéseit, hogy a partnernője minden egyes kérdés után meztelenebb lenne, anélkül, hogy egyetlenegy ruhadarabját is levetné. Néhány kérdés-tipp:

— Mit szokott álmodni?

— Szereti-e a szüleit?

— Vannak-e vágyai?

— Miért hagyta el az a fiú, akit szeretett?

— Gondol-e néha rá?

A gyorsan pergő kérdések rövid idő alatt lemeztelenítenék a nőt és nemsokára pucérabban állna a nagyérdemű publikum előtt, mint a legmerészebb sztriptíztáncosnő.

— Volt-e alkoholista a családban?

— Az apja miért nem törődött magával?

— Miért érzi úgy, hogy magának semmi sem sikerült az életben?

— Magányos-e?

— Miért verte meg az udvarlója?

— Gyerekkorában mi szeretett volna lenni?

Ha a kérdezett nem tudna rögtön válaszolni, a konferanszié nem sürgetné. Időt hagyna a gondolkodásra. Türelmesen megvárná, amíg a kérdezett, könnyeivel küszködve és dadogva és kínlódva megformálja a szavakat, mondatokat. Megvárná, amíg a partnernője kisírja magát, esetleg egy zsebkendőt is adna neki kölcsön, vagy megsimogatná a fejét. Az nagyon hatásos. A produkció ettől csak izgalmasabb, hatásosabb lesz.

— Szeretne-e gyereket?

— Miért nem lehet gyereke?

— Hol a boldogság mostanában?

— Ha még egyszer újra kezdhetné az életét, mit csinálna?

A konferanszié addig tenne fel ilyen és ehhez hasonló kérdéseket, amíg a partnernője bírja idegekkel. Ha a nő zokogva kirohan, a zenekar tust húz és a helyiség kivilágosodik.

Ennek a sztriptíznek megvan az az előnye is, hogy itt a férfiak is vetkőzhetnének. Elmondhatnák gondjaikat, kudarcaikat, gyötrő problémáikat, intim emlékeiket.

Amikor ezt az ötletemet el mondtam valakinek, azt felelte: hogyan képzelek ilyesmit?! Száz-százötven ember előtt lelki sztriptízt tartani? Kiszolgáltatni egy embert száz-százötven ember kíváncsiságának?

— Mondd, egyáltalán hogyan jutott eszedbe ilyesmi? — kérdezte felháborodottan az illető.

— Nem is tudom... Csak arra emlékszem, hogy épp egy megható dokumentumfilmet láttam a televízióban... De hogy miről jut eszembe? Fogalmam sincs...

Mikes György

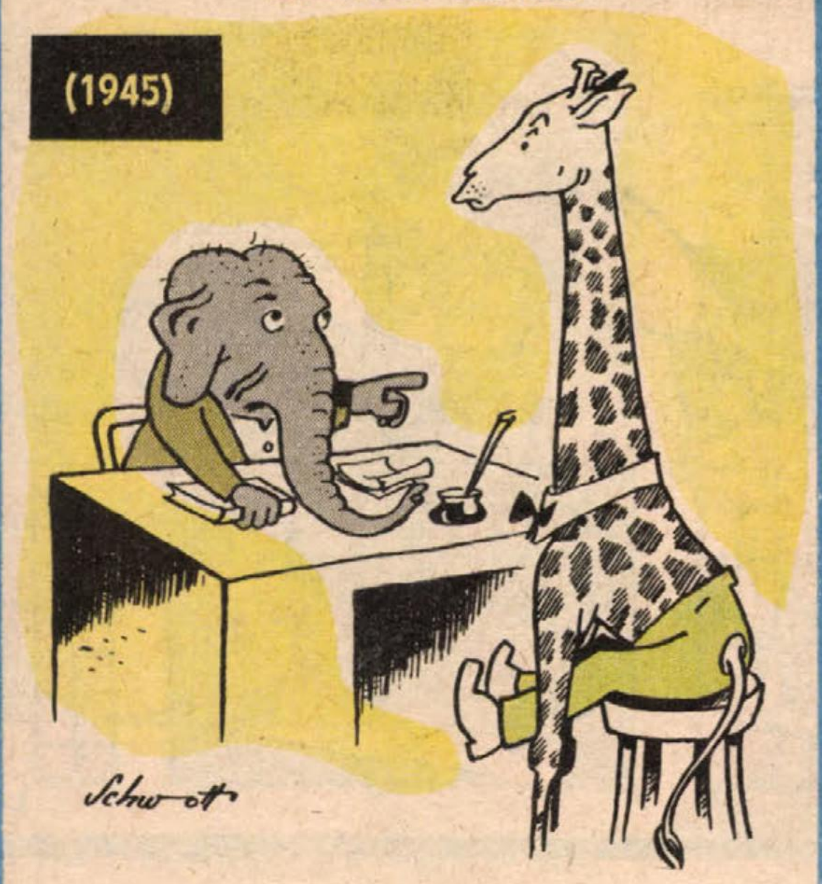
HARMADOSZTÁLYÚ HELY

– Ne makacskodj, az úr elénekli a nótádat!

25 ÉV KARIKATÚRÁKBAN

IGAZOLÁSI ELJÁRÁS

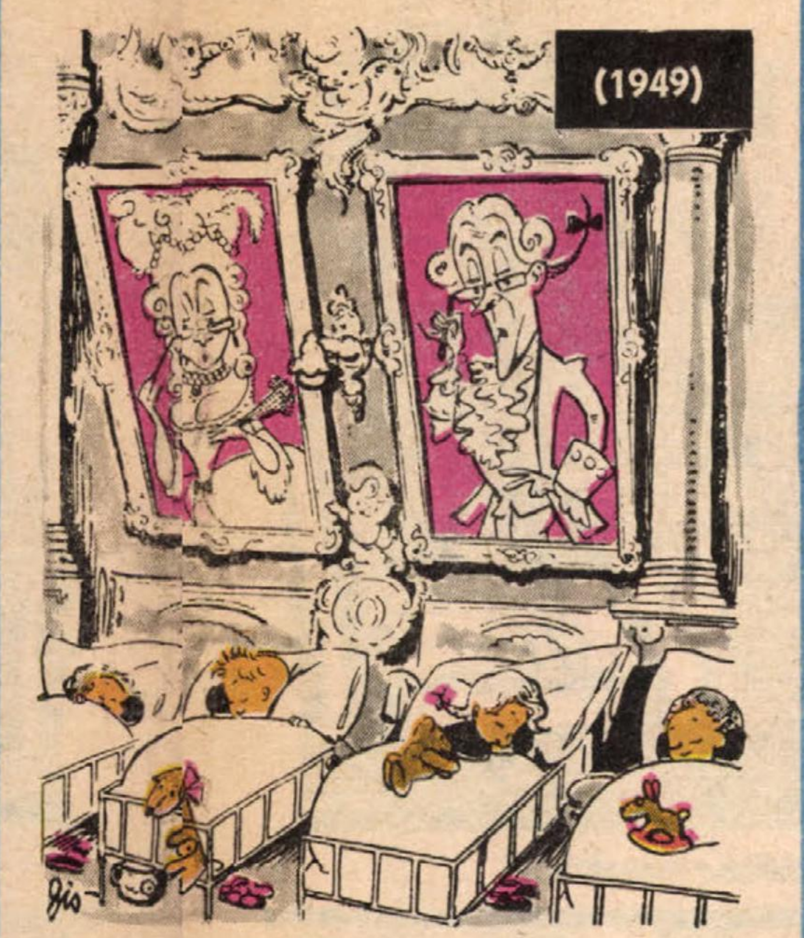
– ... és mivel tudja igazolni, hogy ön nem volt zsiráf?

INFLÁCIÓ VAN!

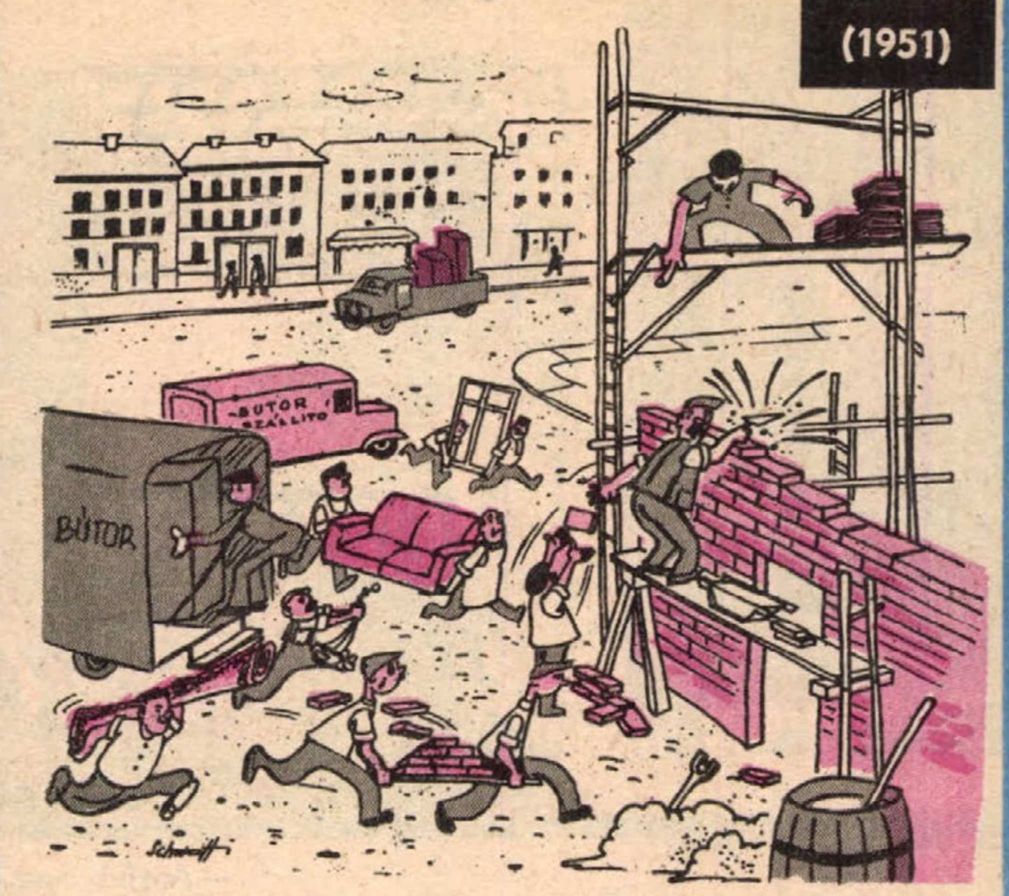
– Hát ez itt mit csinál?
– Hja, kérem, mi is haladunk a korral!

GYERMEKÜDÜLŐK A FŐÚRI KASTÉLYOKBAN

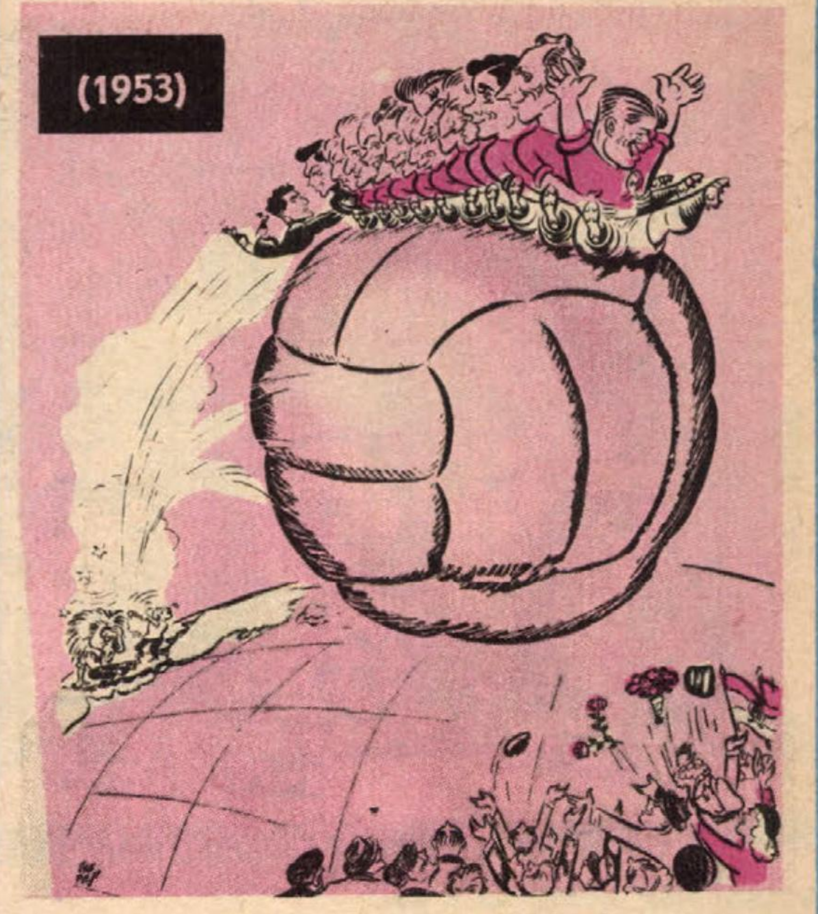
Grófnő: Megpukkadok, Olivér, annyi itt a prolivér!

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE...

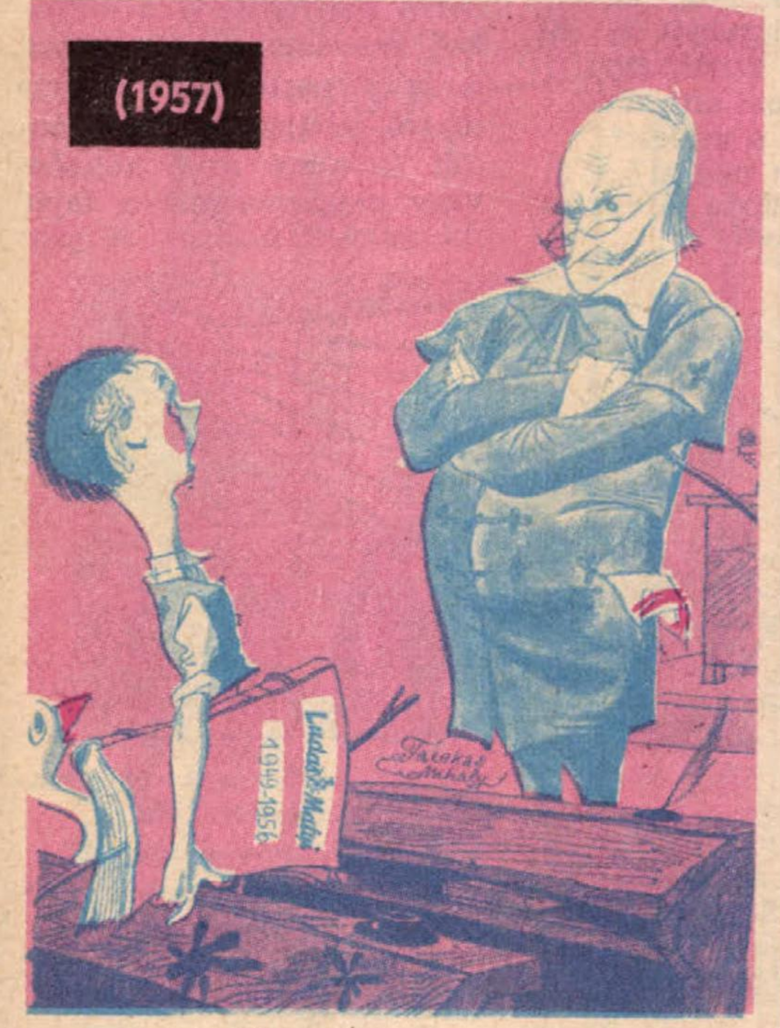

Avagy: Sok a baj az építkezések határidejével.

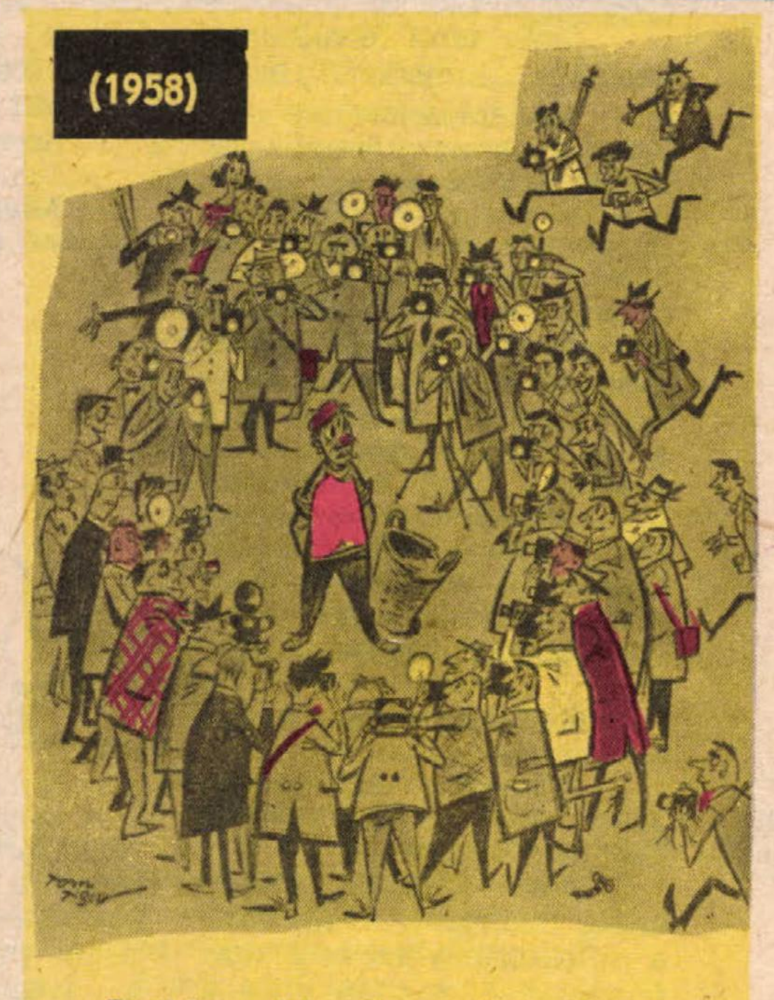
A LONDONI 6:3 UTÁN

Köszöntjük a győzteseket!

Fazekas Mihály: Na, fiam, Ludas Matyi, néhányszor rosszul feleltél!
Ludas Matyi: Tanító bácsi, kérem, súgtak...

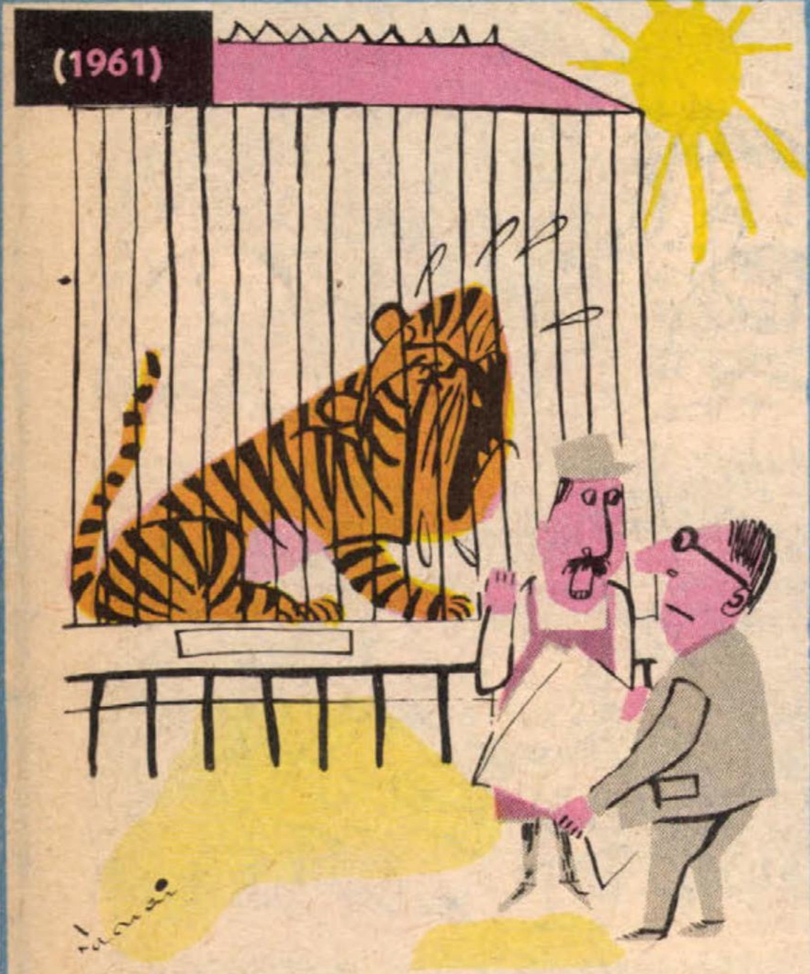

– De kérem, hát mi van abban, hogy nem fogadtam el borravalót?...

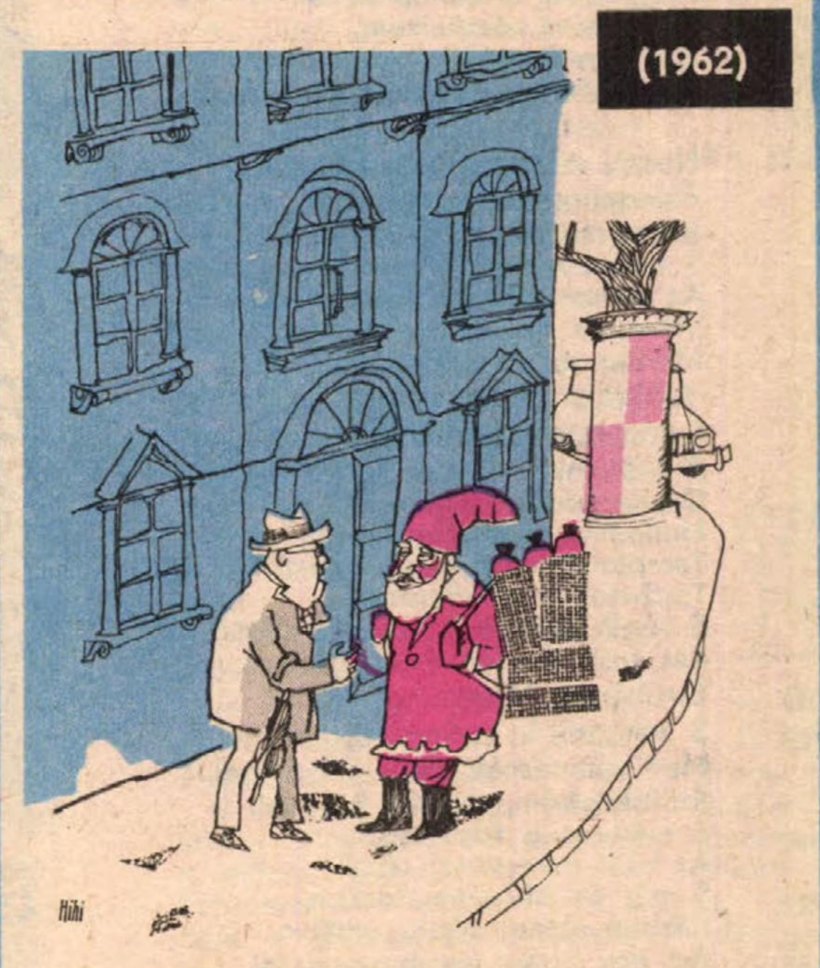
ÉPÍT A CSALÁD

– Az ördög vigye el! Holnap megint hétfő, kezdődik a munka...

– Ez az a tigris, amit Pestről kaptunk?
– Ez.
– És miért ordít úgy?
– Mert vidékre helyezték.

– Most már mondja meg, hogy Mikulás-e, vagy Télapó?
– Egyik sem. Én Fenyő vagyok a Közértből.

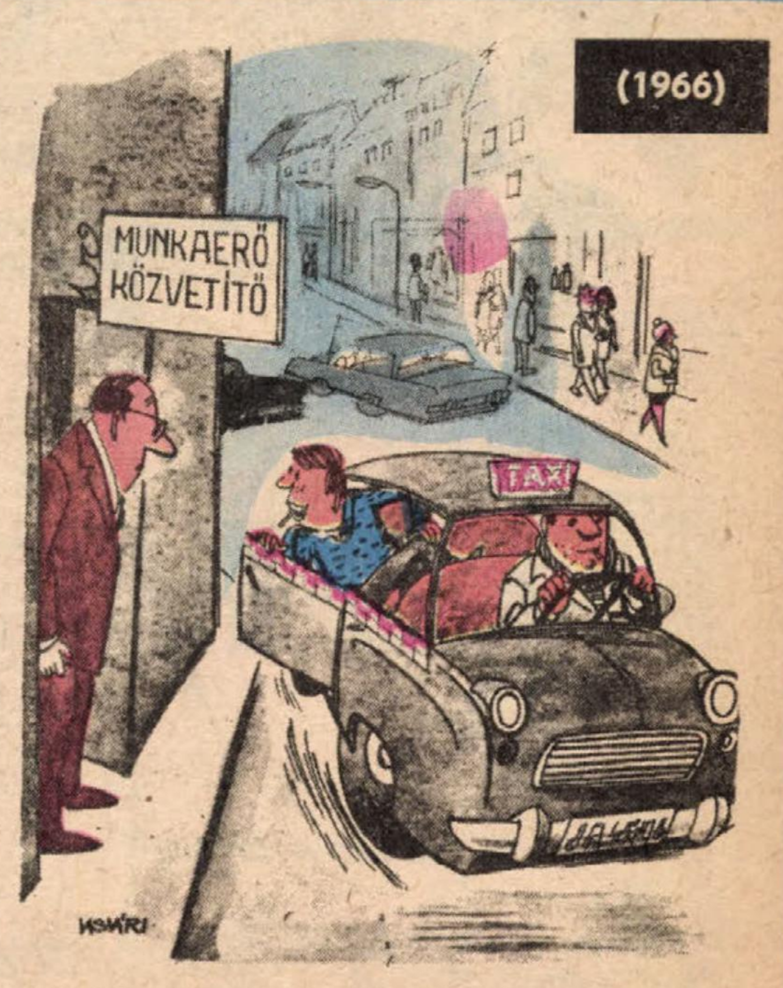
AZ ÚJ ARANYBORJÚ

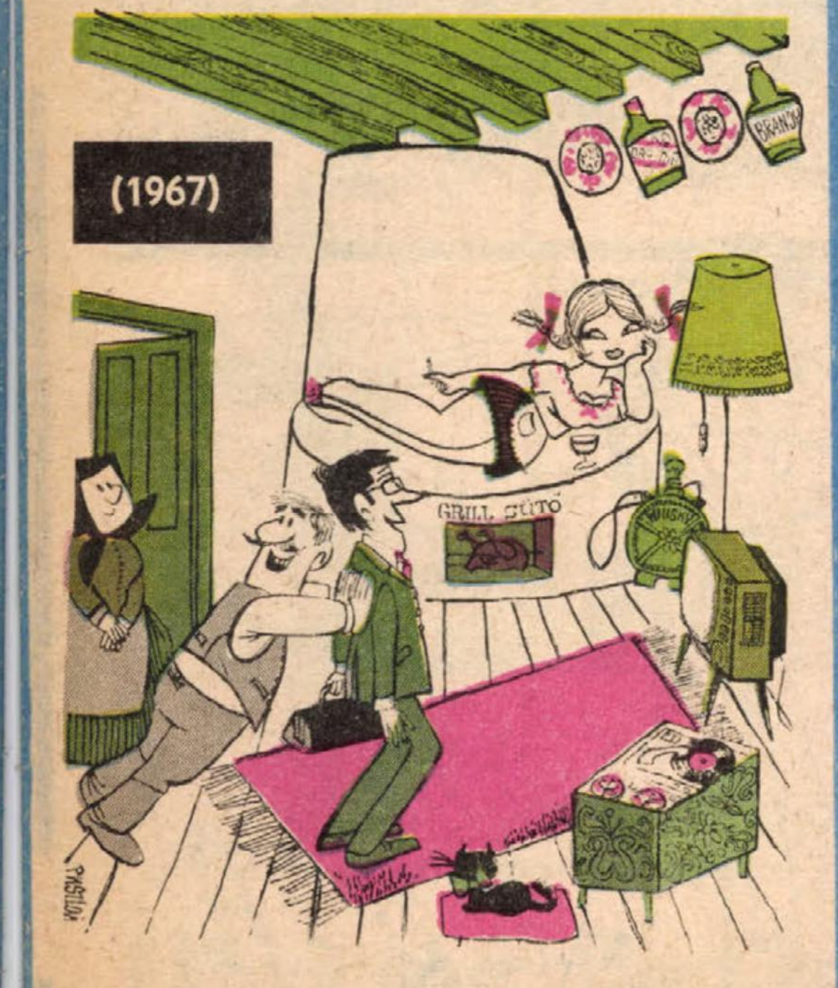
PESTI MÓKUS

– Borzasztó lehetett a rabszolgák sorsa, anyu...

– Van valami nekem való?

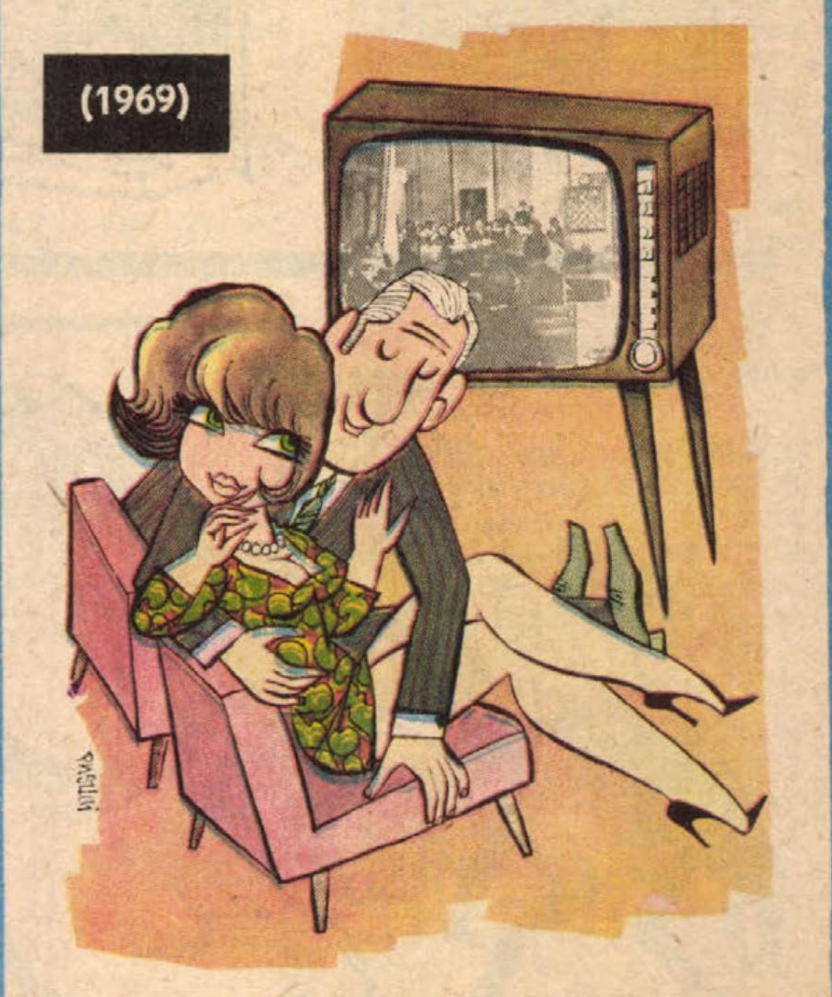

– Gyökeret vert a lába! Ez már falun marad...

– Megőrültél, kislányom? Jön a Ki mit tud, és te az egyetemi felvételire készülsz?

KERÜLETEK VETÉLKEDŐJE

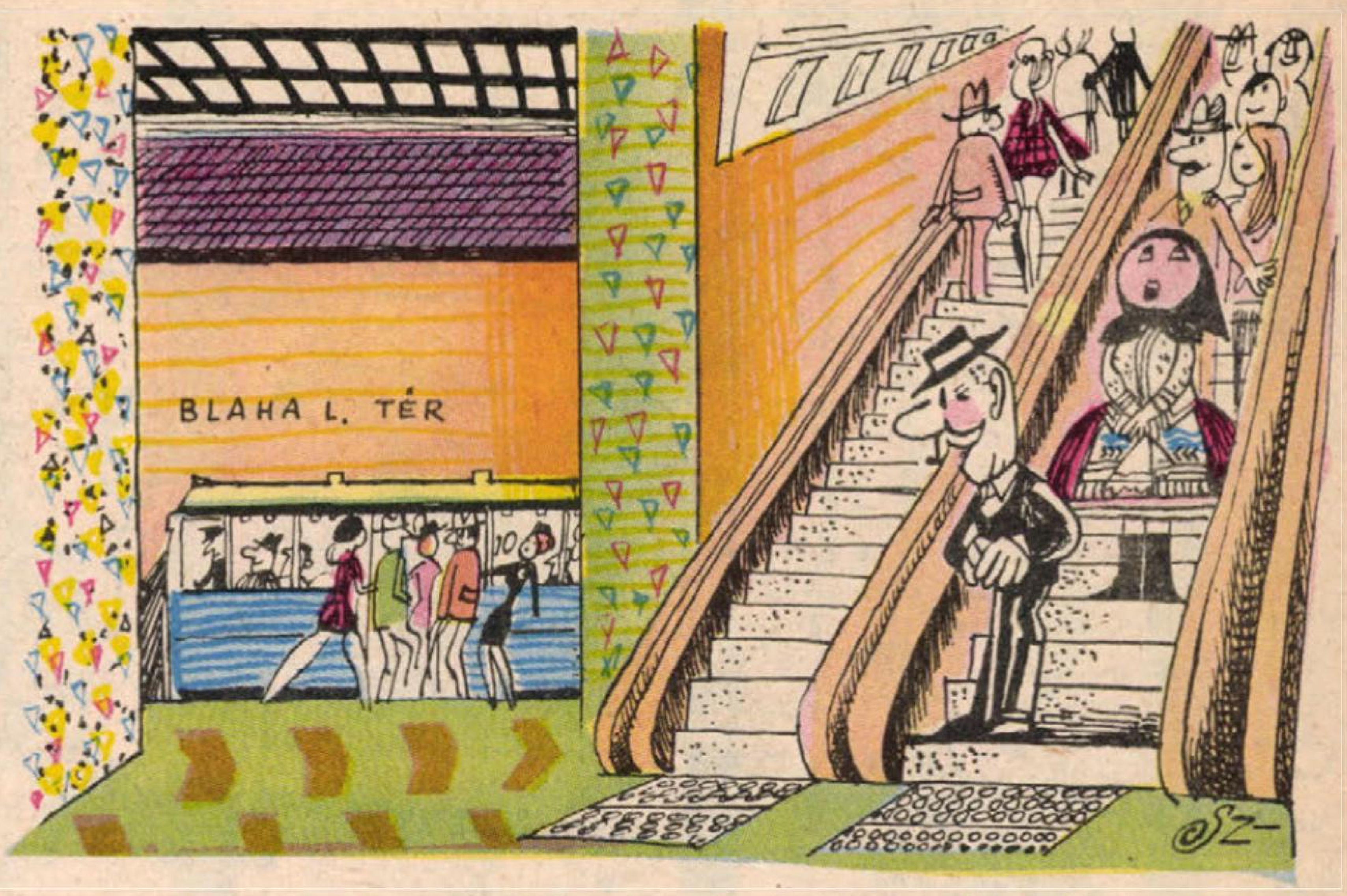
– Gizike, ne féljen, a férje már vetélkedik a bölcsődéért...

MEGÉRTŐ GYEREK

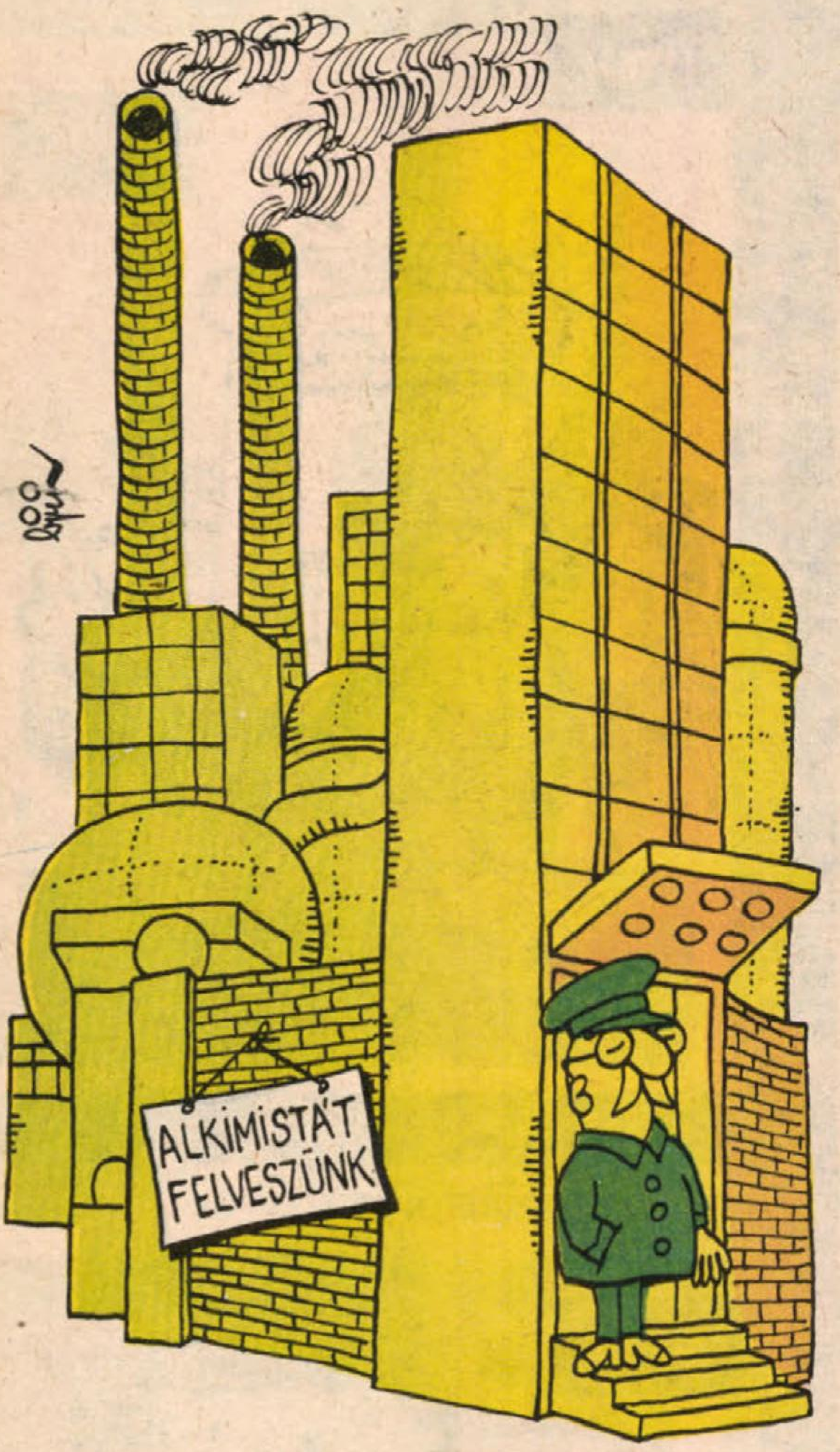
– Apukámat is elhoztam játszani, mert szegénynek nem volt gyermekkora...

MÉG EGY VONZERŐ

– Anyjuk, nem megyünk vissza falura!

NYERESÉGET MINDEN ÁRON!

MESE EGY KÉSZÜLÉKRŐL

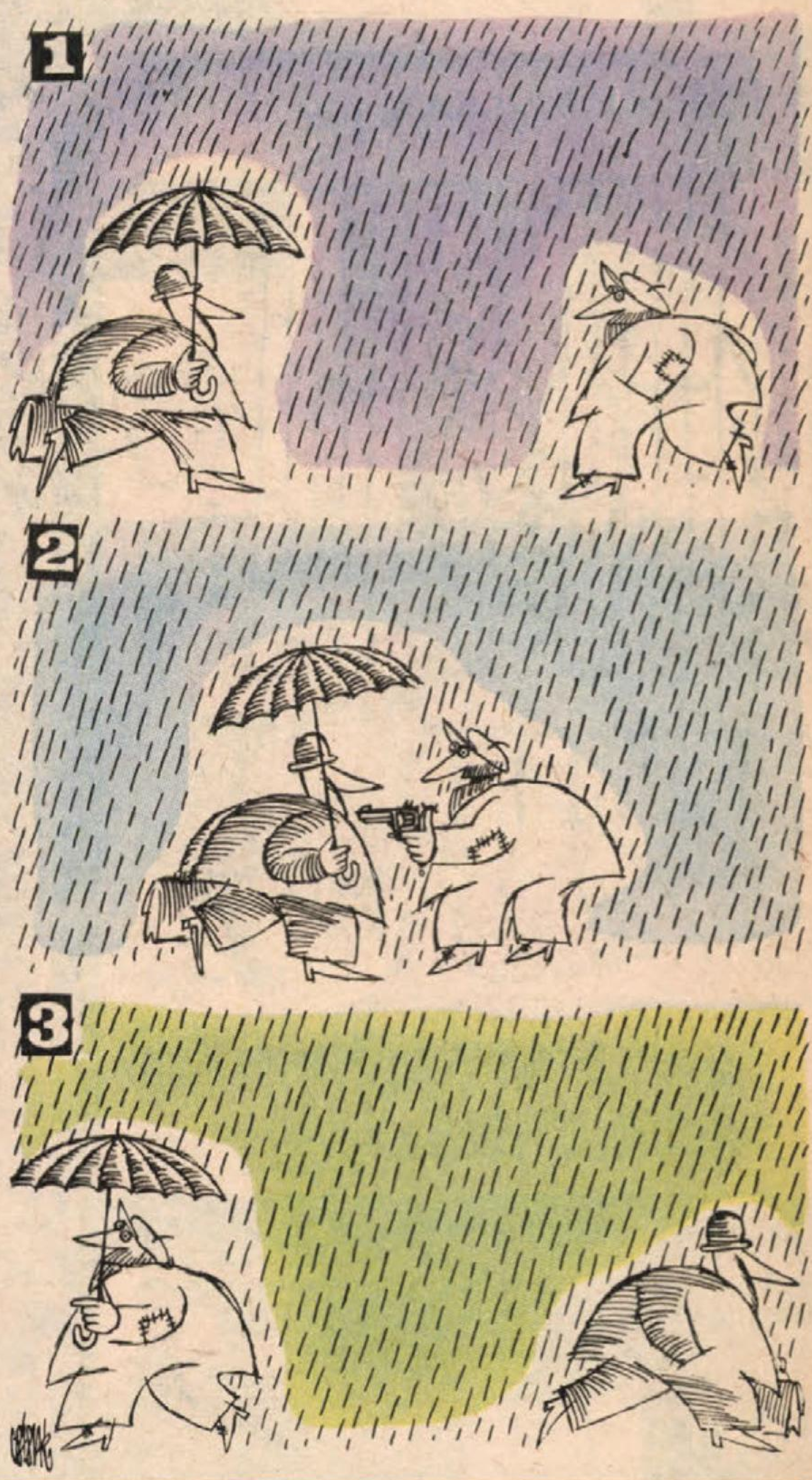
Meghozták a minap nékem
Az új tévé-készülékem,
S ahogy hozták, vígságomban
Markukba egy százast nyomtam.

Nosza, mindjárt tettek vettek,
Félnaphosszat szerelgettek,
Bekapcsolták, kikapcsolták,
S amint nyomják néhány gombját,
Az én csendes kis szobámba
Vihar tör be, szörnyű lárma.
Mintha sasok vijjognának,
Velőtrázó sikoly támad,
Aztán rémes fantom-árnyak
A képernyőn kúszva járnak;
Görbe házak düledeznek,
Hullámhegyek hüledeznek,
Templomtornyok rángatóznak,
Térdenállva imádkoznak,
S végül, mint egy groteszk álom,
Két szép kedvencemet látom:
Esztikémet, Marikámat,
S zokogni is kedvem támad,
Mert rámnéznek megnyúlt arccal,
Szájuk görbe, szemük kancsal,
S méteres a frizurájuk,
Az isten sem ismer rájuk.
S míg én ülök megriadtan,
Közben tévém sikolt, csattan,
Ám egy ügyes gombnyomással
Csend támad a kis szobámban.

S ami most jött, öröm nékem:
Elvitték a készülékem,
S amint vitték, vígságomban
Markukba egy százast nyomtam.

Zsombok Zoltán

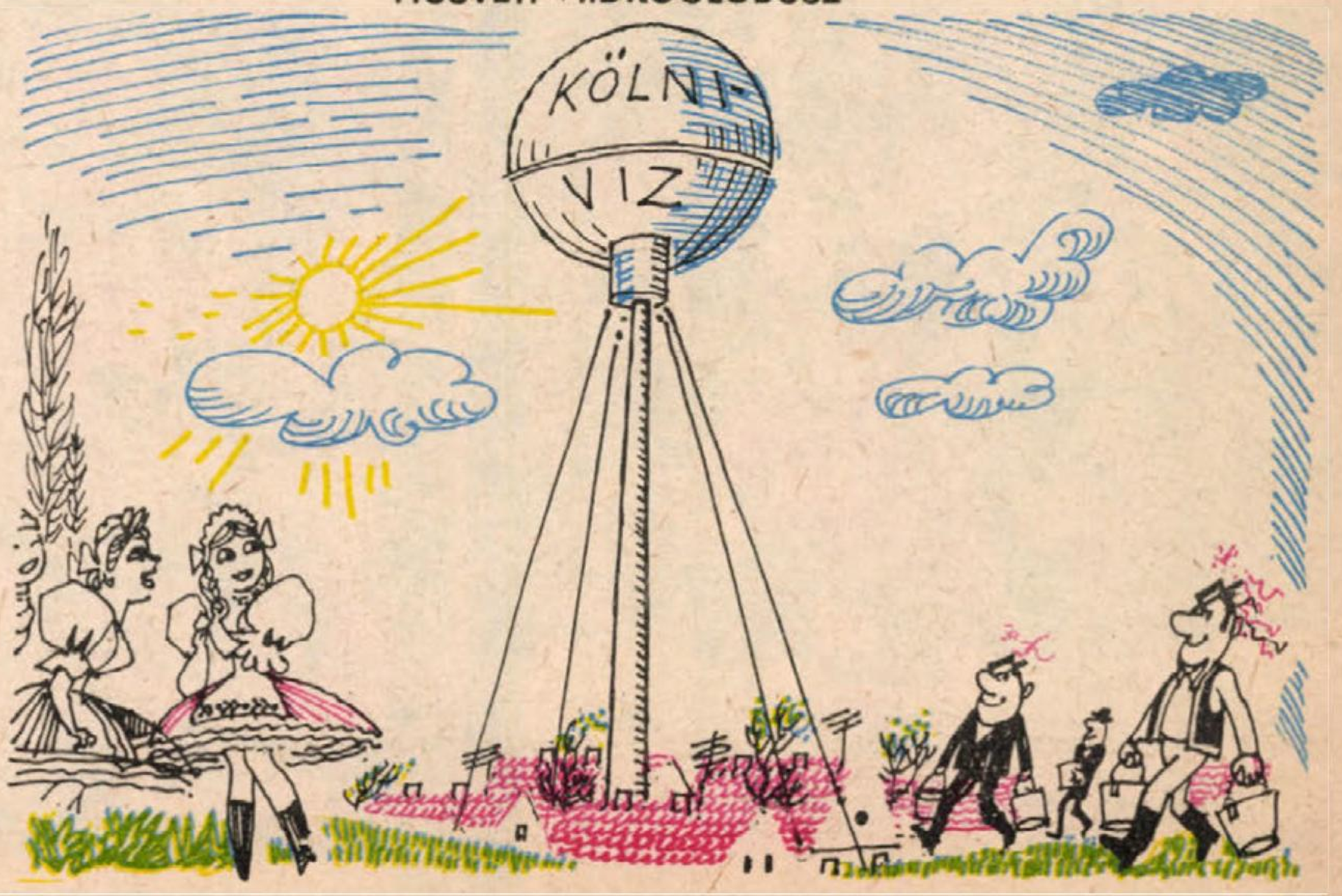
HÁTBORZONGATÓ KRIMI

TRIÓ

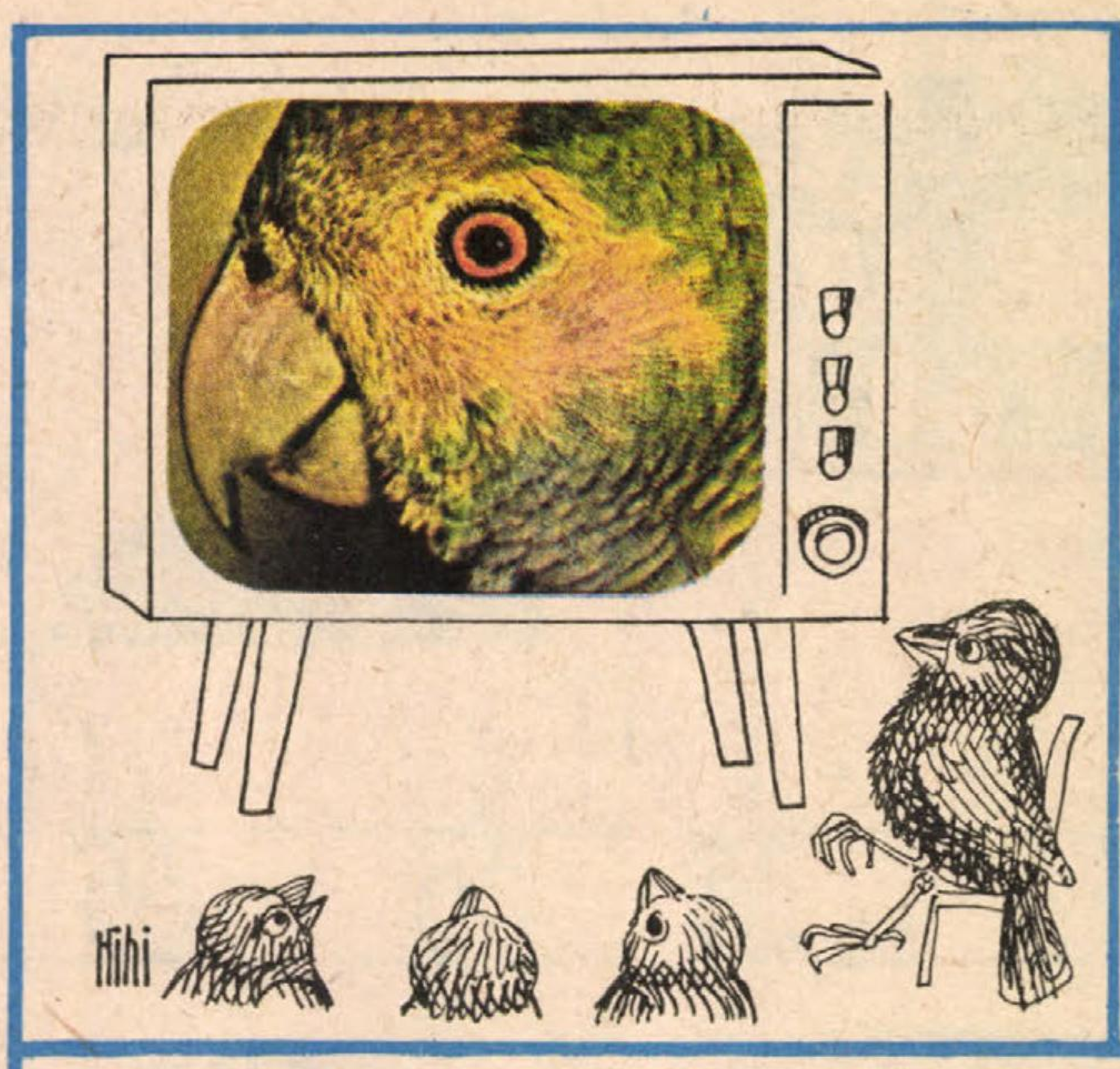
HÚSVÉTI HIDROGLÓBUSZ

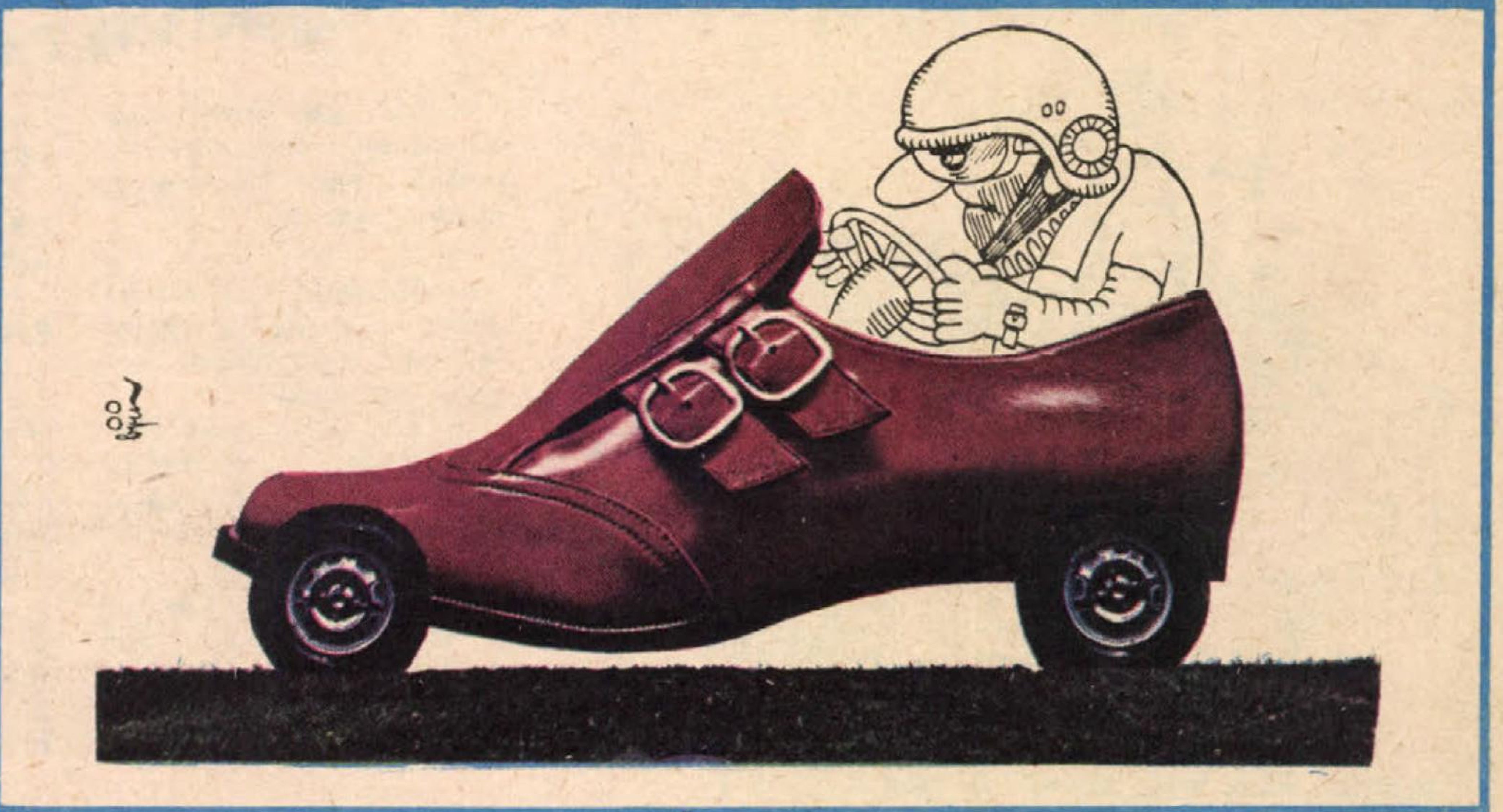

FOTÓ + GRAFIKA

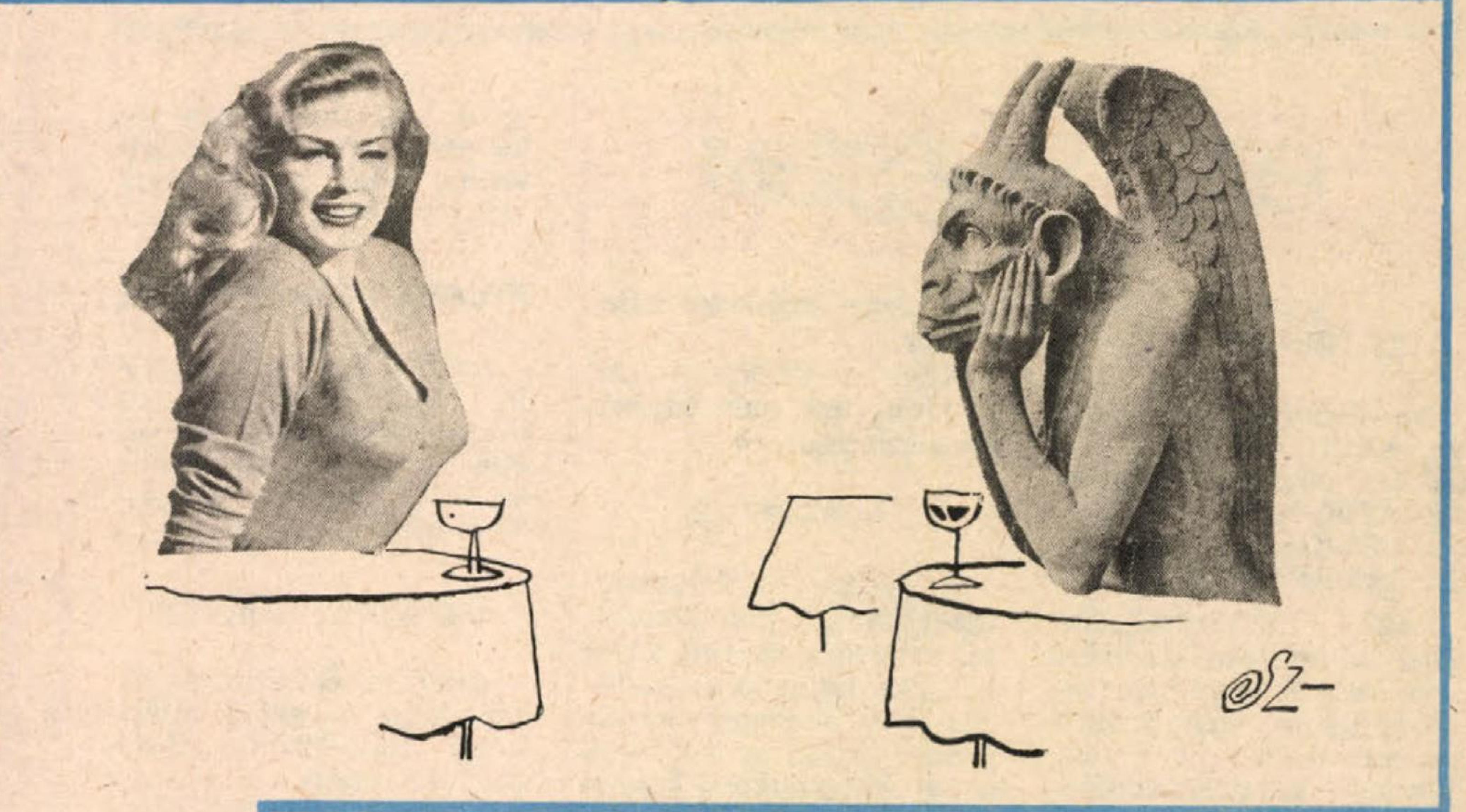
1 VÁRNAI, PUSZTAI, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, SZŰR-SZABÓ FÜLÖP, SAJDIK

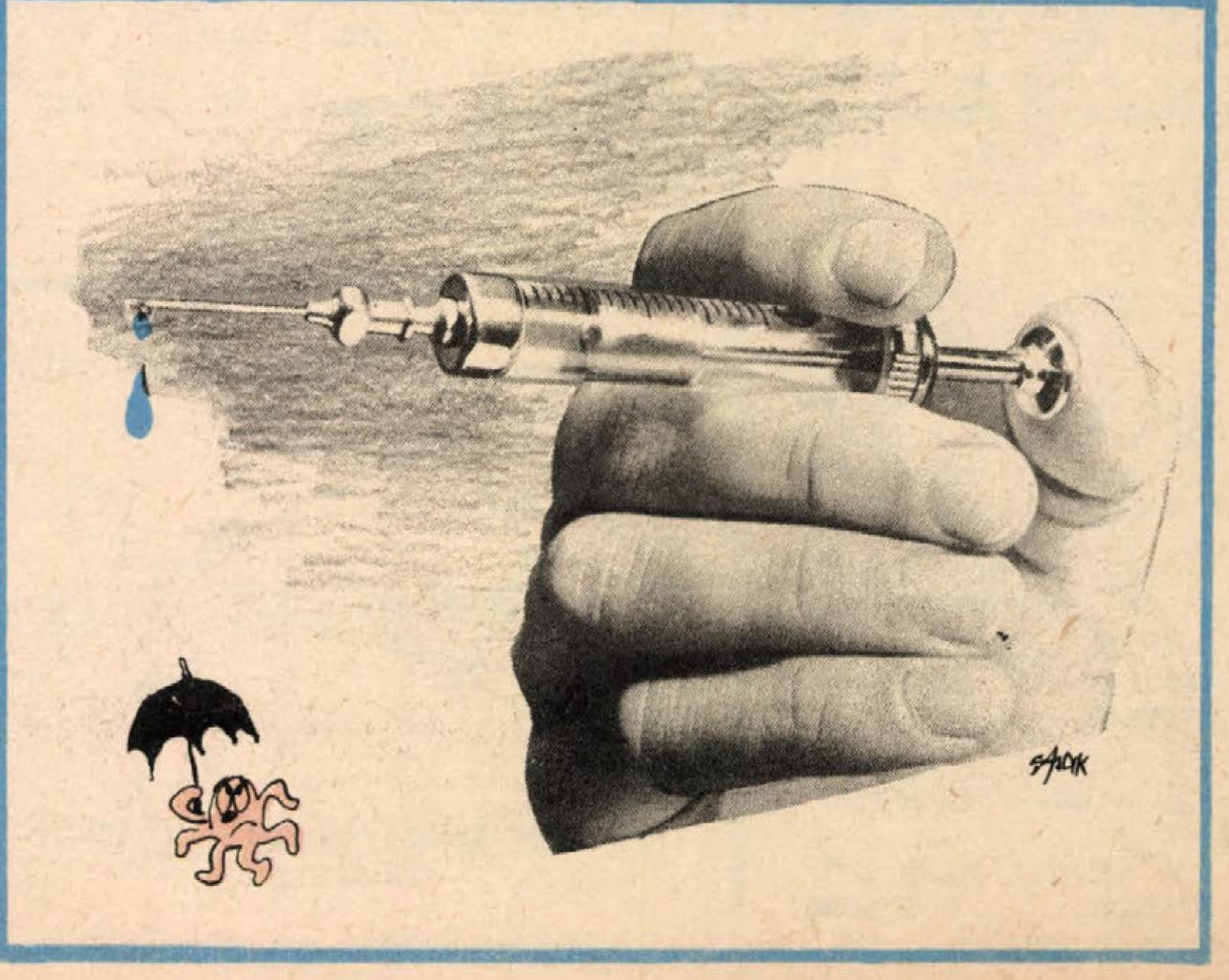

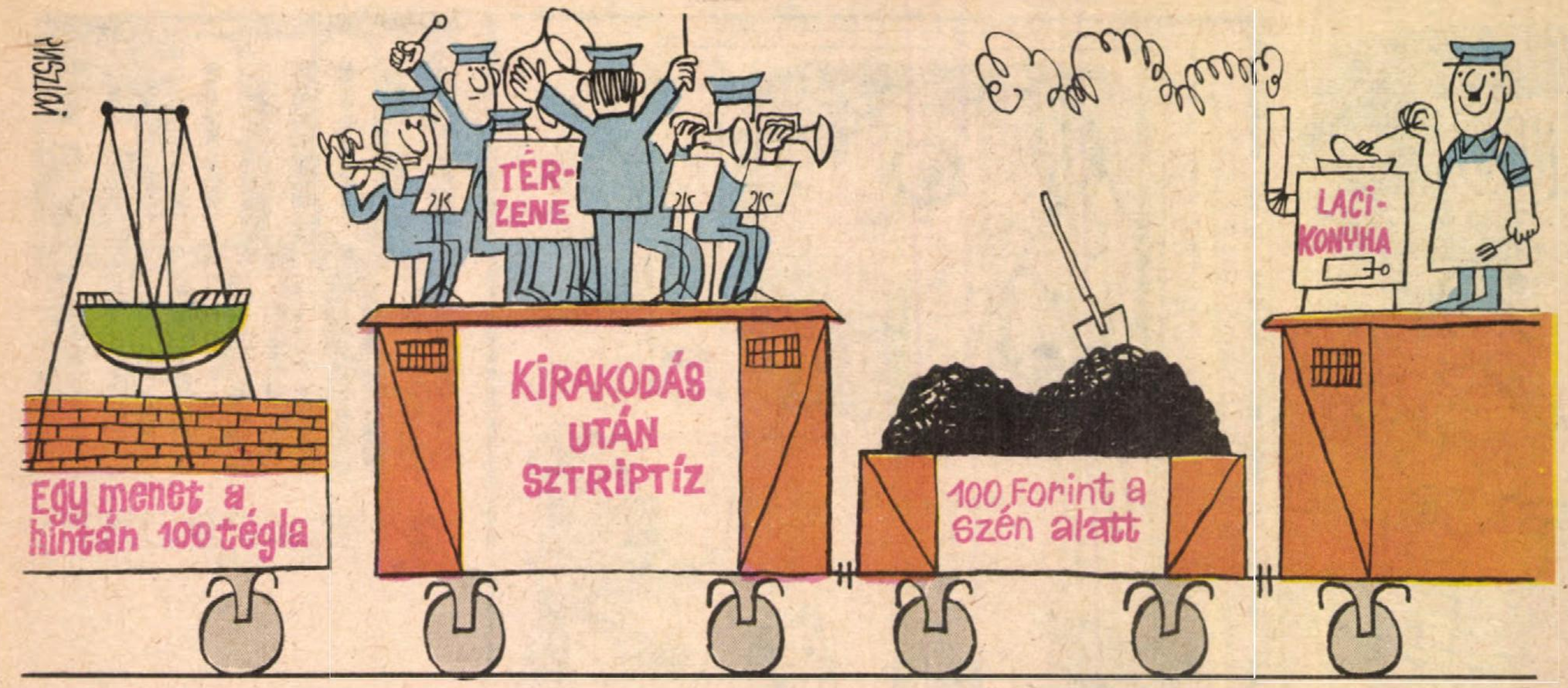

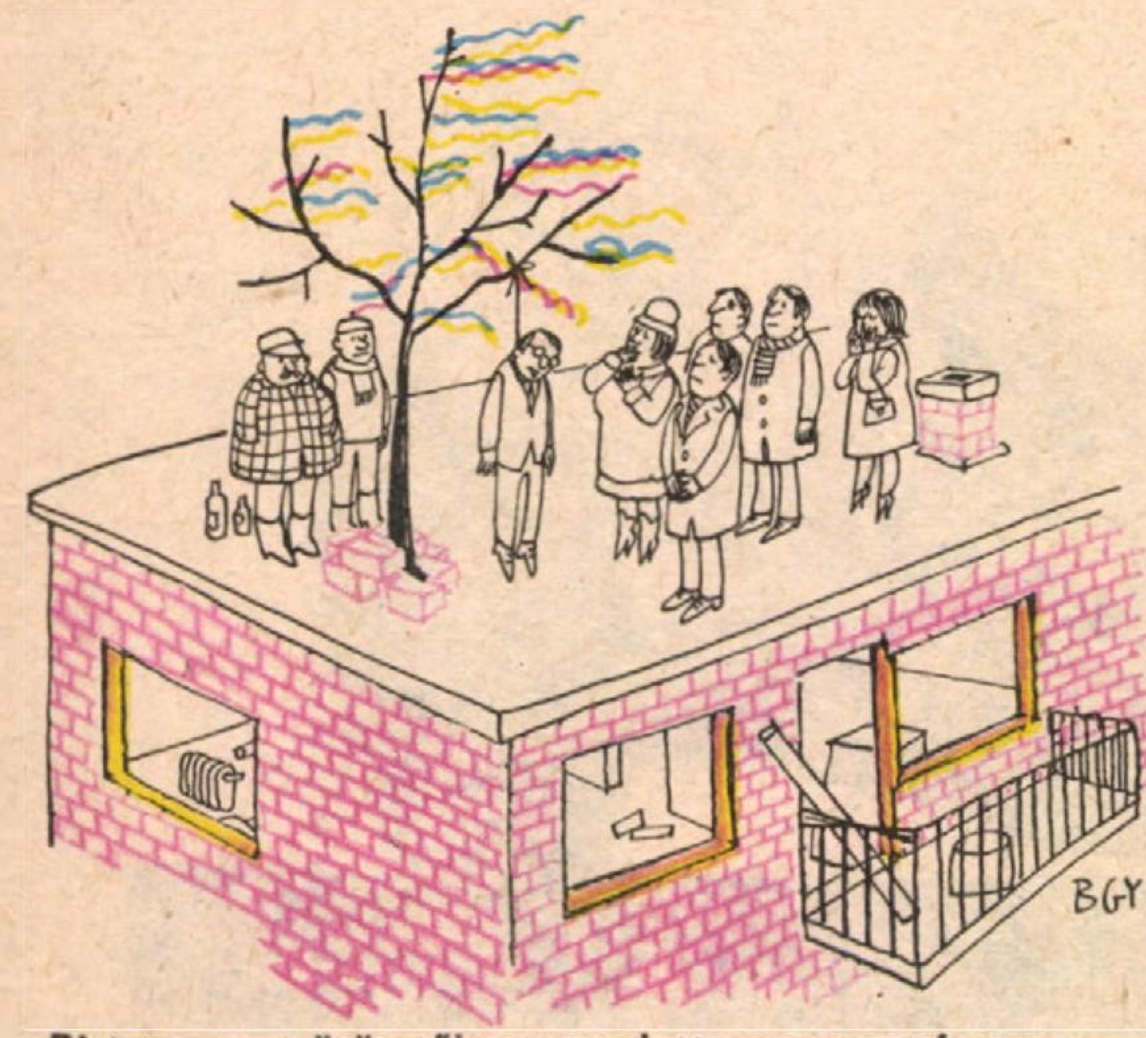

A VASÁRNAPI RAKODÁS NÉPSZERŰSÍTÉSE

NÉGY ÉVE FOLYÓ TÁRSASHÁZÉPÍTÉS

– Biztosan az örömtől zavarodott meg szegény...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Képzeld, az elmeorvos azt állítja, hogy én egy esernyőbe vagyok szerelmes!

— Ezt a marhaságot!

— Nem mondom, vonzalmat érzek iránta, de szerelmet...

*

— *Doktor úr, kérem, a férjemmel nagy baj van! Tíz éve mindennap részletesen, nagyon részletesen elmeséli, hogy mi történt vele napközben.*

— *És most, tíz év múlva jön ide az ideg-klinikára?*

— *Ma hallgatott, mint a sír.*

*

— Folyton Napóleonról álmodom, professzor úr. Tegnap például megkérte a kezemet, és én igent mondtam.

— És mi a probléma?

— Nem tudom, hogy az anyakönyvvezetőnél mit írjak alá, a lánykori nevemet, vagy azt, hogy Napóleonné...

ezt olvastam

PRECÍZ TÁJÉKOZTATÁS

Az Úttörővezető című lap közli, mikor hol élt Lenin: például 1895-ben *az NDK-ban,* 1900-ban *az NSZK-ban,* 1901-ben *Csehszlovákiában...*

Lenin vitathatatlanul nagy ember volt, de azért arra még ő sem igen lehetett képes, hogy a múlt században két olyan államban vendégeskedjék, amely csak a II. világháború után jött létre. S tekintve, hogy az I. világháború előtt Csehszlovákia sem létezett, ott is bajosan időzhetett bárki 1901-ben...

MIT KAPNAK A KUTYÁK?

Egy ebek közt rendezett futóverseny tudósításából: „A győztesek közt *érméket* osztanak, akárcsak az embereknél."

Eddig úgy tudtam, hogy a jól szereplő embersportolók kitüntető *érmeket* kapnak, nem pedig *érepénzt.*

ÉRDEMES VÉLEMÉNY

A Magyar Nemzetből: „*Kimagasló érdemeket szerzett egy bécsi orvosprofesszor szakértői véleménye.*"

Hogy a vélemény mit szerzett, azt már tudjuk. És a professzor?

ANTI-TÉVÉ

A Rádió- és Televízióújságból: „A csatornaváltó, esetleg a csövek valamelyike lehet kontakt-hibás, s ez okozhatja *az eltűnő, majd a váltással ismét kifogástalan képpel jelentkező hibát.*"

Szóval a hiba el-eltűnik (ilyenkor a kép rossz), majd ismét jelentkezik, amikor is a kép kifogástalan. Ez — úgy látszik — a legújabb típusú tévékészülék; az a rendeltetése, hogy ne lehessen rajta venni a műsort.

KOMMENTÁR NÉLKÜL

Az Esti Hírlap jelentette, hogy elmarad az Otello Erkel Színház-beli előadása. A hír címe ez volt: „*Walkür helyett Trubadúr*".

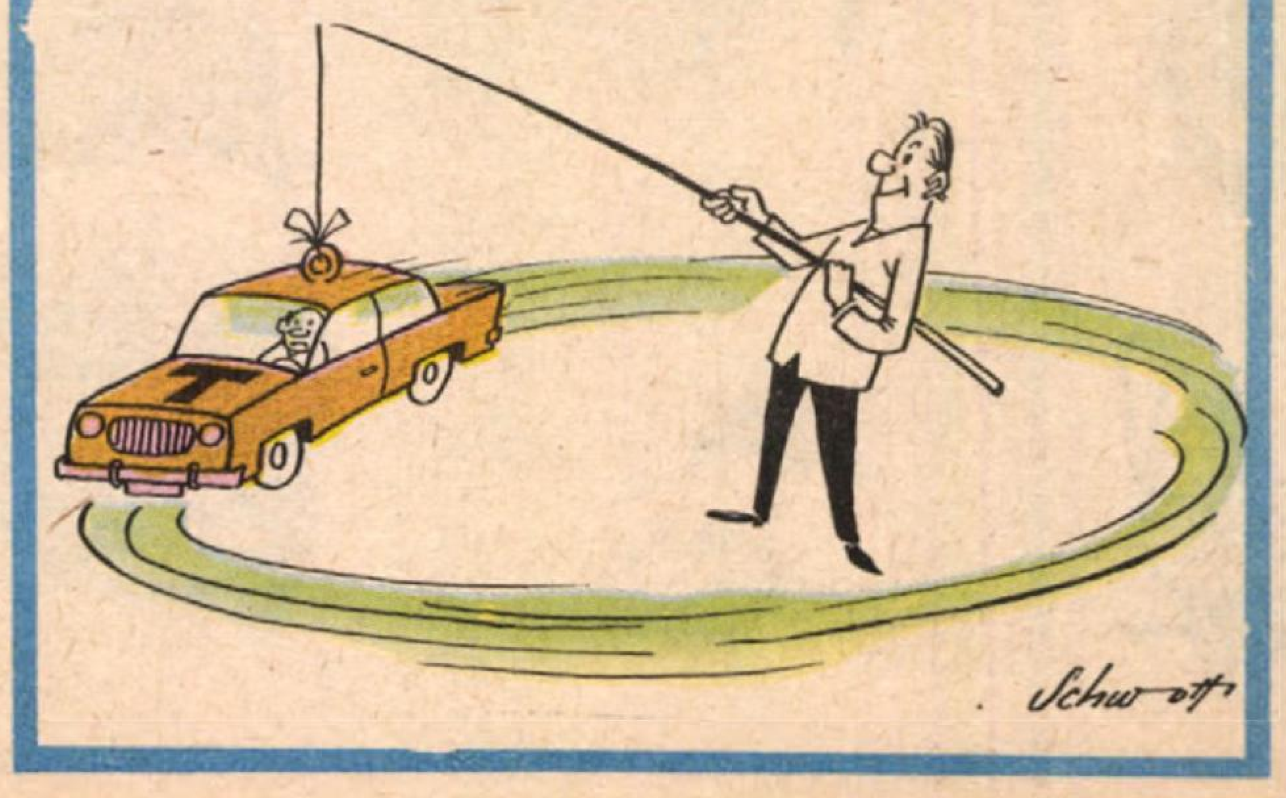
ÚJFAJTA KOKTÉL

Arról értesülök a sajtóból, hogy az egyik budapesti nagykövet „*filmkoktélt*" adott.

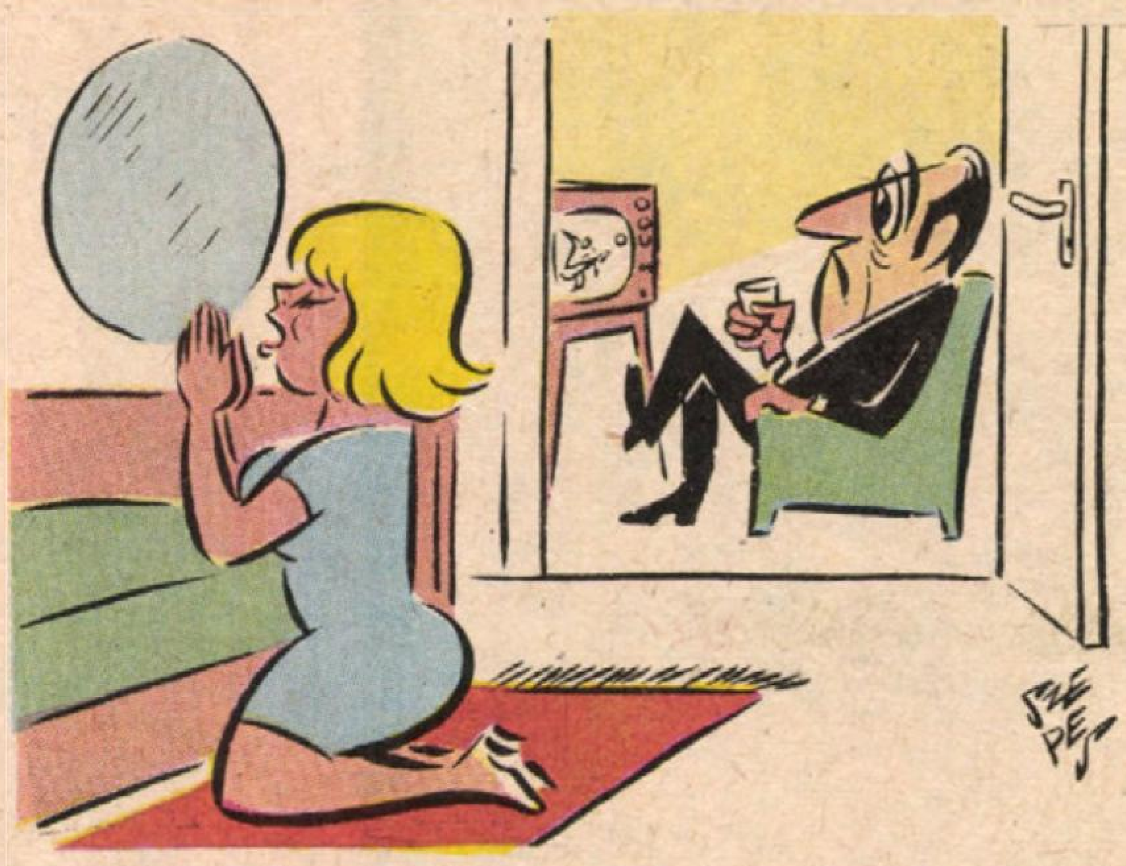
Milyen lehet a filmkoktél? Egy kevéske „Kockázat"-ot kevernek a „Sirokkó"-ba?

Timár György

JAVASLATUNK KEZDŐ AUTÓVEZETŐKNEK

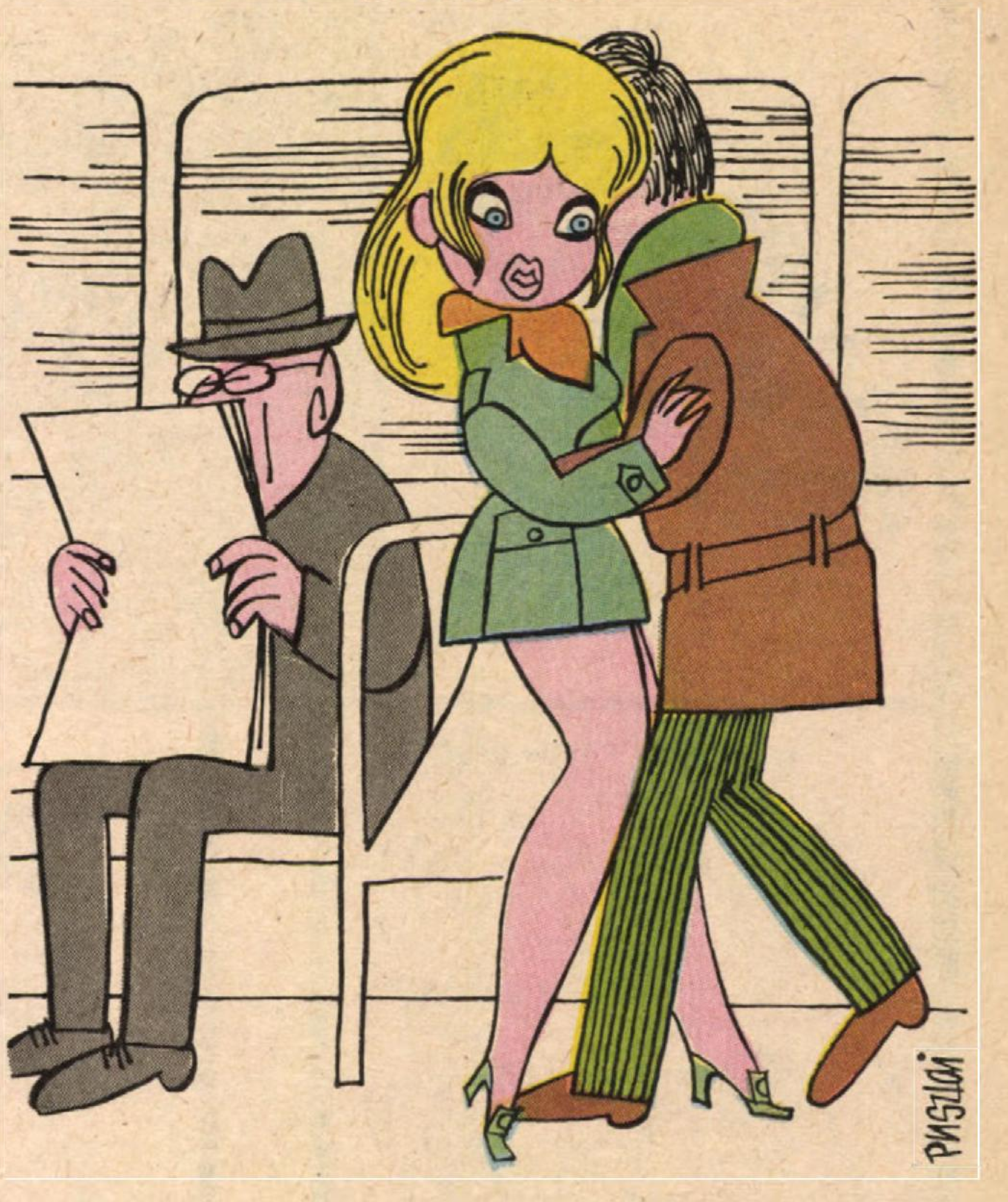

VASÁRNAPI FOHÁSZ

– És add, hogy győzzön a Fradi!

A FÖLDALATTIN

– Ne olyan hevesen, Pista!
– Muszáj. Rövid a menetidő.

SZILÁNKOK

KÜLFÖLD

Cvihorek svéd nőt vett el feleségül, és dicsekedve mesélte.

— Már nem fiatal az asszony, főzni sem tud, de príma külföldi anyag!

PANASZ

— A szerelmem olyan, mint a telefon.

— Hogyhogy?

— Ha randevúra hívom, állandóan foglaltat jelez.

FÉRFIMENTALITÁS

Egy barátom könnyes szemmel, keserűen meséli:

— Ha tudnád, menynyire szerettem azt a nőt! Kitaláltam a legtitkosabb gondolatait is. Dédelgettem, kényeztettem. Mindene megvolt mellettem, és most tessék, mégis otthagytam egy másikért!

FURFANG

Szomszédnőnk kijelentette a kisfiának, ha nem eszi meg a spenótot, nem kap a sárgaborsó főzelékből sem. Reméli, a gyereket így sikerül meggyőznie arról, hogy a sárgaborsó főzelék ínyenc falat.

TELEPÁTIA

Brahovácz meséli:

— Tegnap óta hiszek a telepátiában, vagyis abban, hogy más kitalálhatja a gondolatainkat.

— Mi történt?

— Társaságban bemutattak egy csinos nőnek. A hölgy a következő pillanatban hátat fordított és otthagyott. Vajon honnan találta ki, hogy mire gondoltam?

PÉNZ

Tóth nem tudott megegyezni a feleségével, hogy kinél legyen a pénz. Ezért közös megegyezéssel már a fizetés napján elköltik az egészet.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Somfai kartárs! A jövő héten maga lesz udvarias a vevőkhöz!

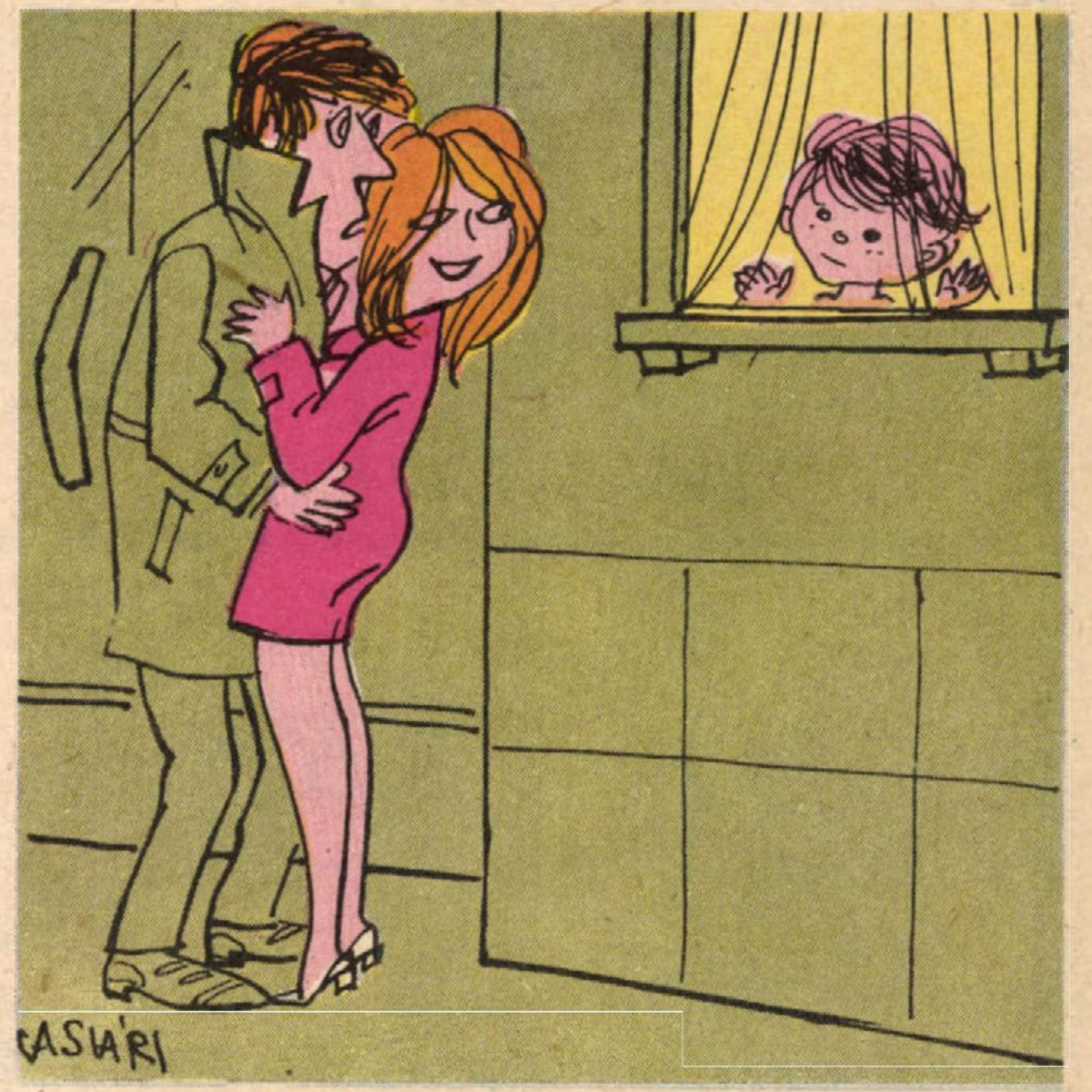
— De főnök kartárs, alig két hete, hogy rám került a sor. Stelpőczit miért hagyja ki?

— Ő családos ember. Tele van gondokkal. Nem kívánhatjuk tőle, hogy udvariaskodják.

— Mindig a fiatalokkal tolnak ki!

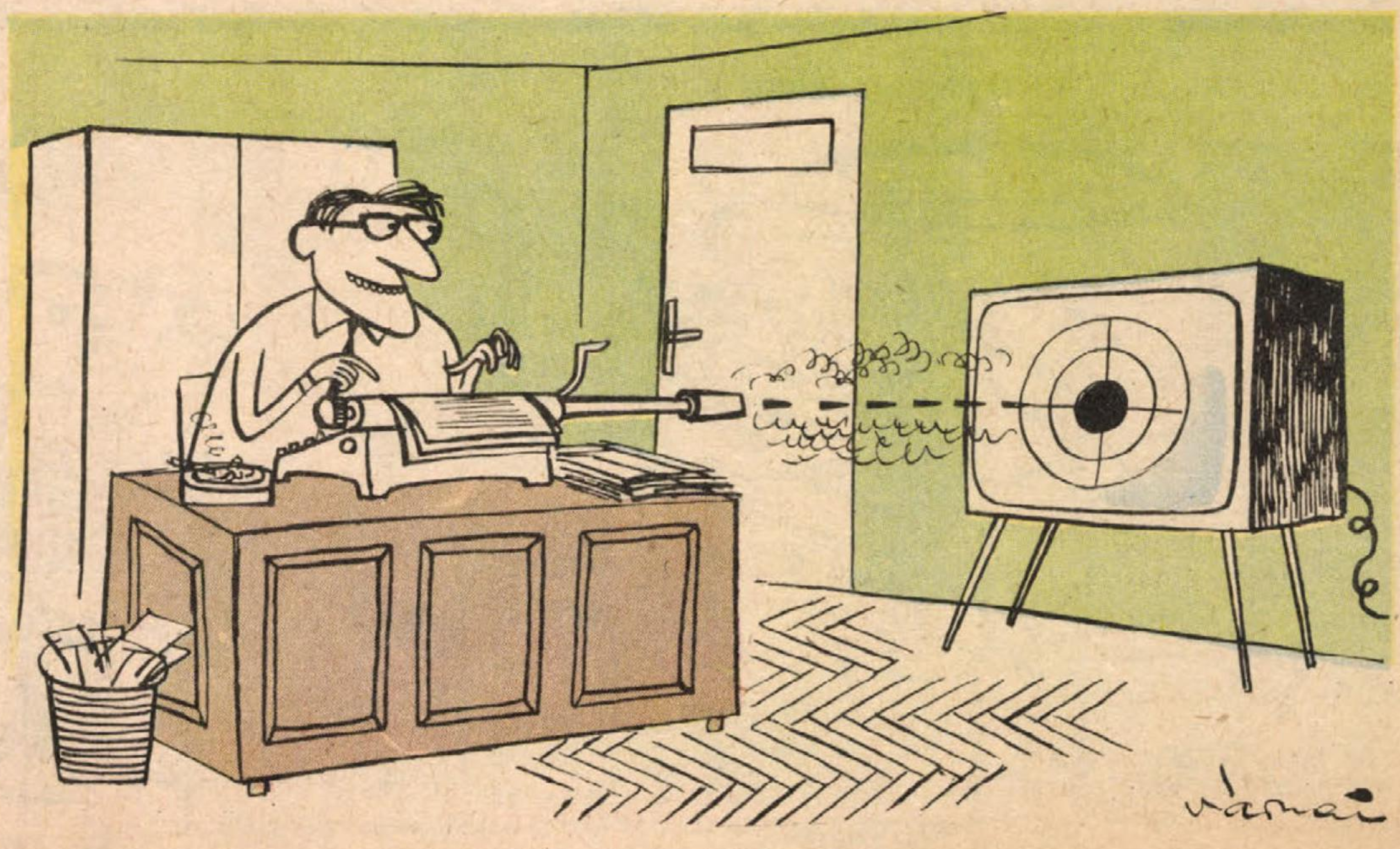
G. Sz.

NŐI DOLGOK

– Nem látod, kisfiam, hogy anyukának dolga van?

TÉVÉKRITIKUS

IMPORT HUMOR

KEREKASZTAL-KONFERENCIA

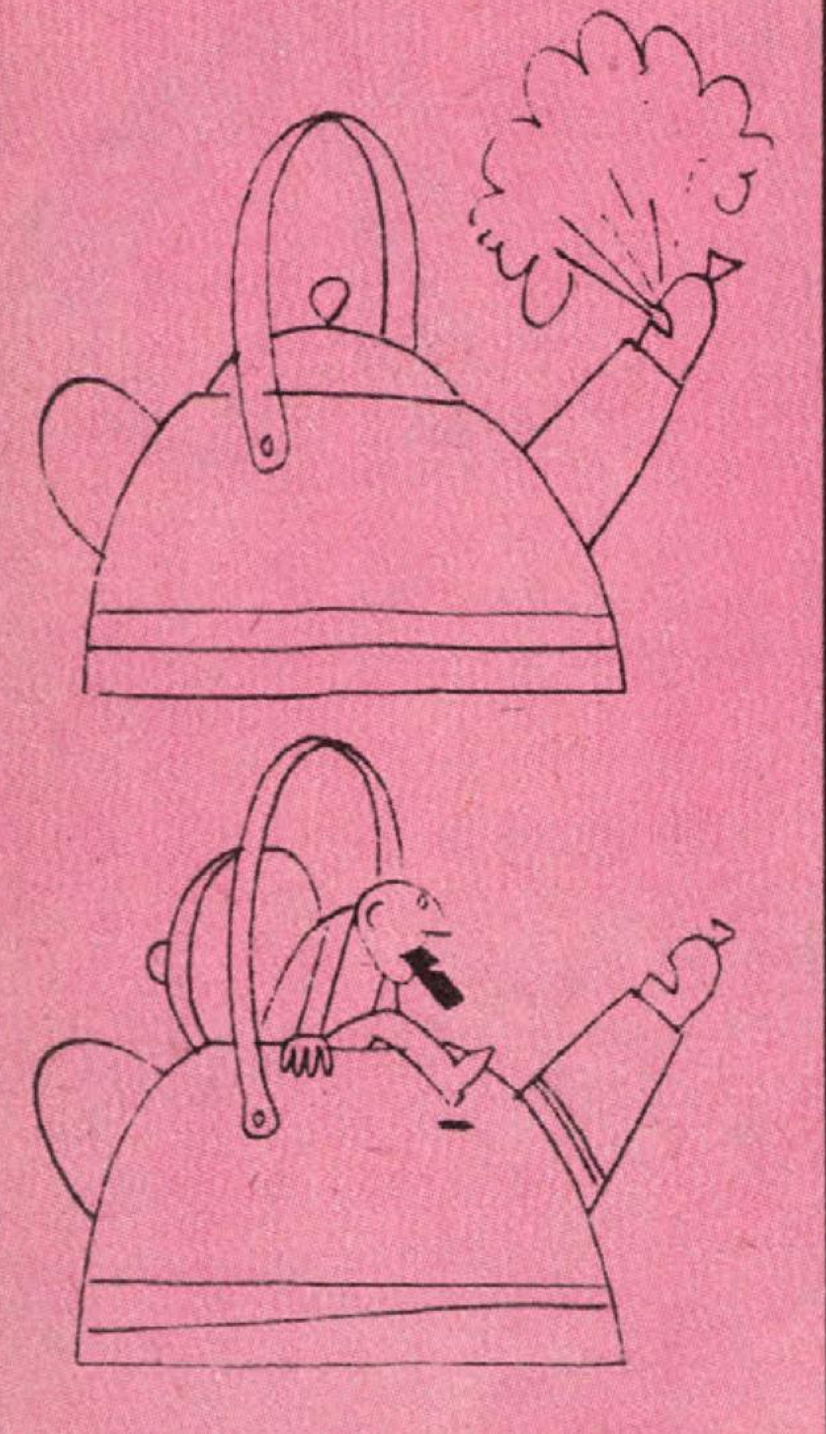

(„Szpilki", Varsó)

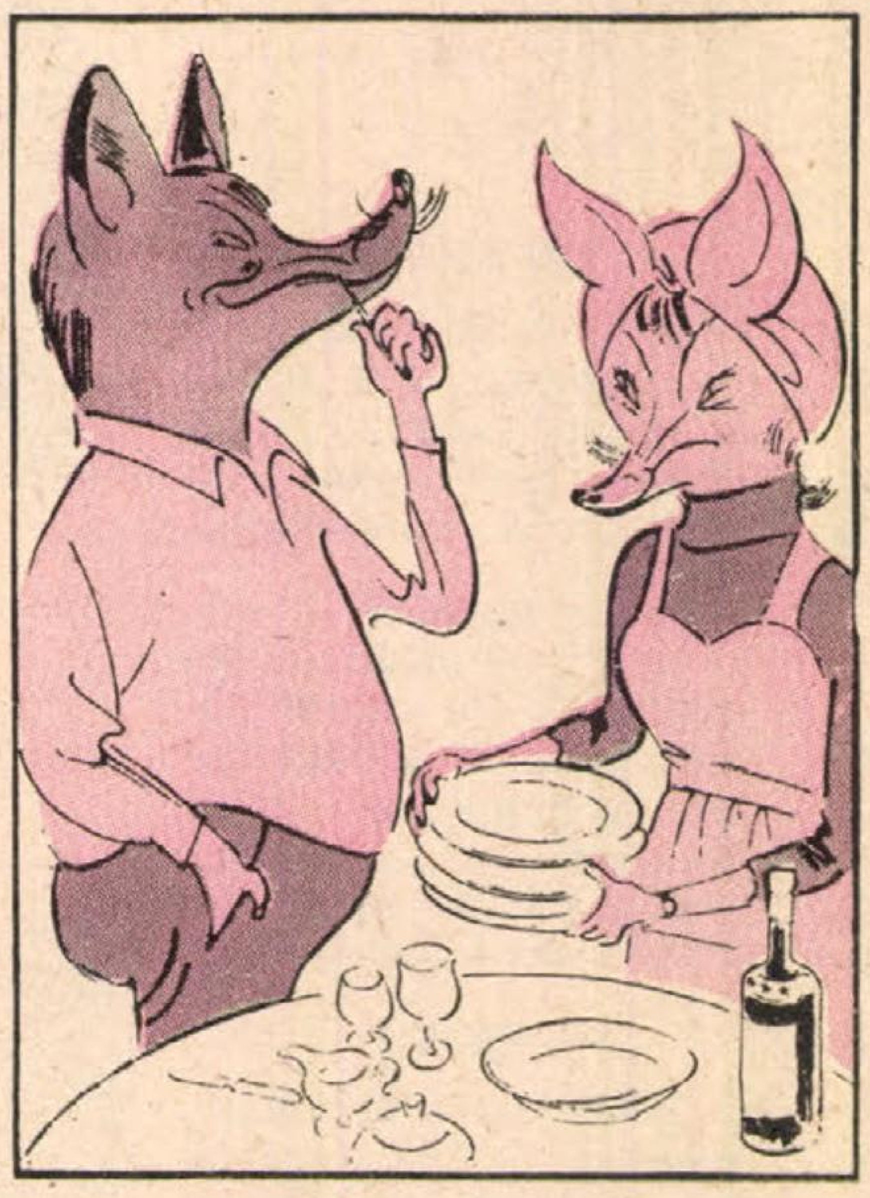
AZ ELSŐ IPARI TELEVÍZIÓ

ABSZOLÚT PAPUCSFÉRJ

(„Eulenspiegel", Berlin)

– Meg kellene hívni egy nyulat vacsorára, csak azt nem tudom, hogy milyen mártással?

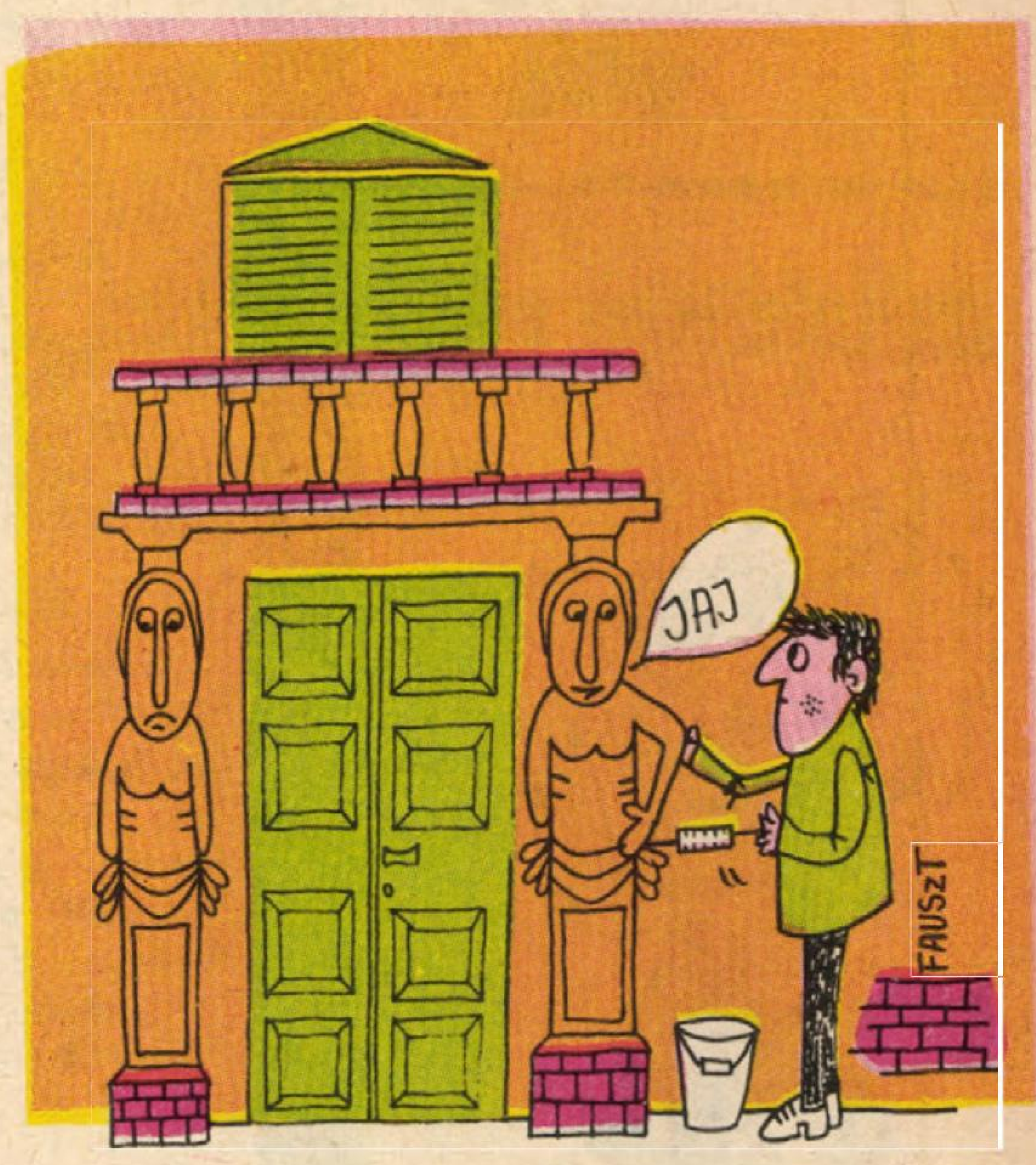
(„Krokodil", Moszkva)

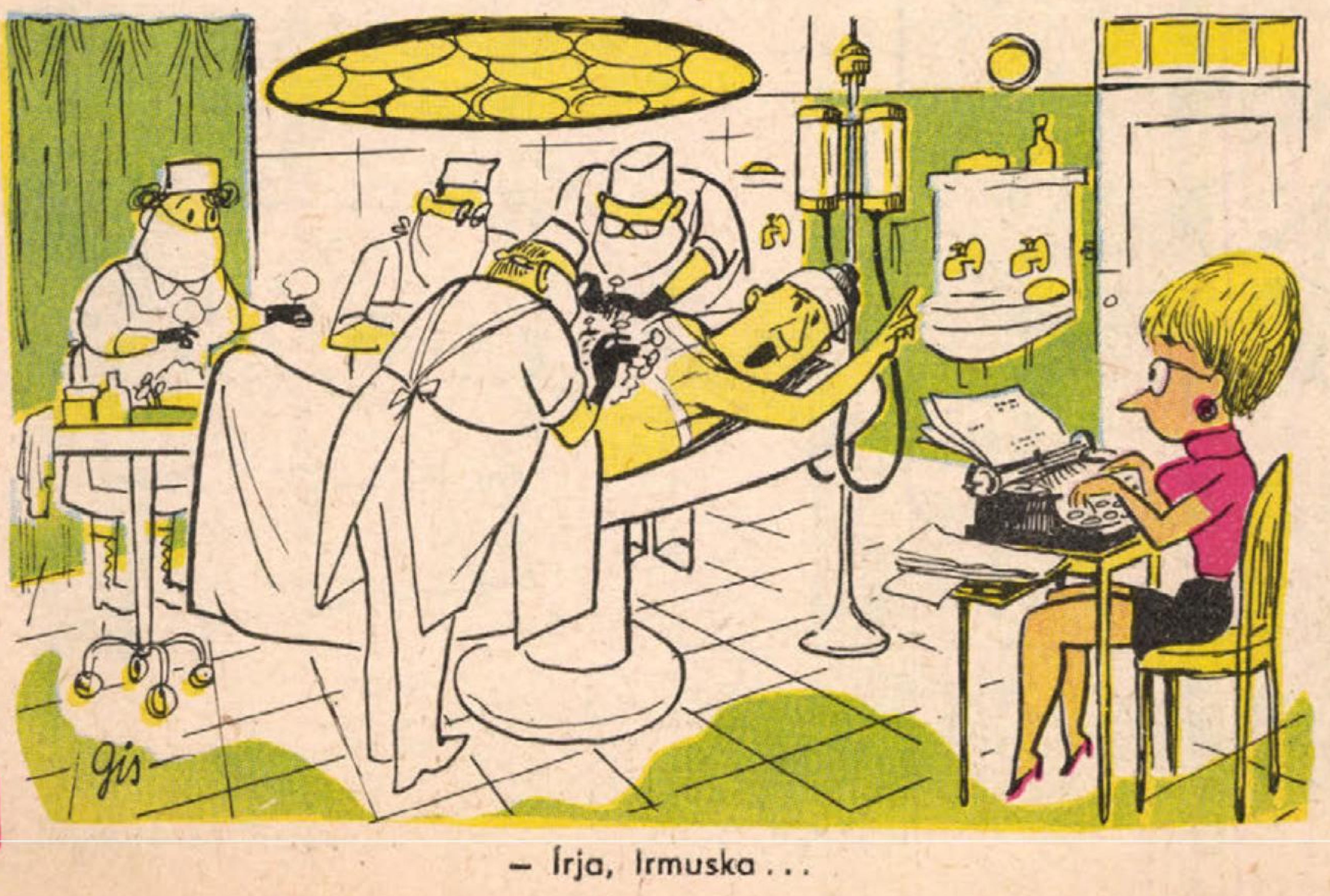
MINI-SZOKNYÁS ELŐADÓ...

(„Dikobraz", Prága)

BETONINJEKCIÓ

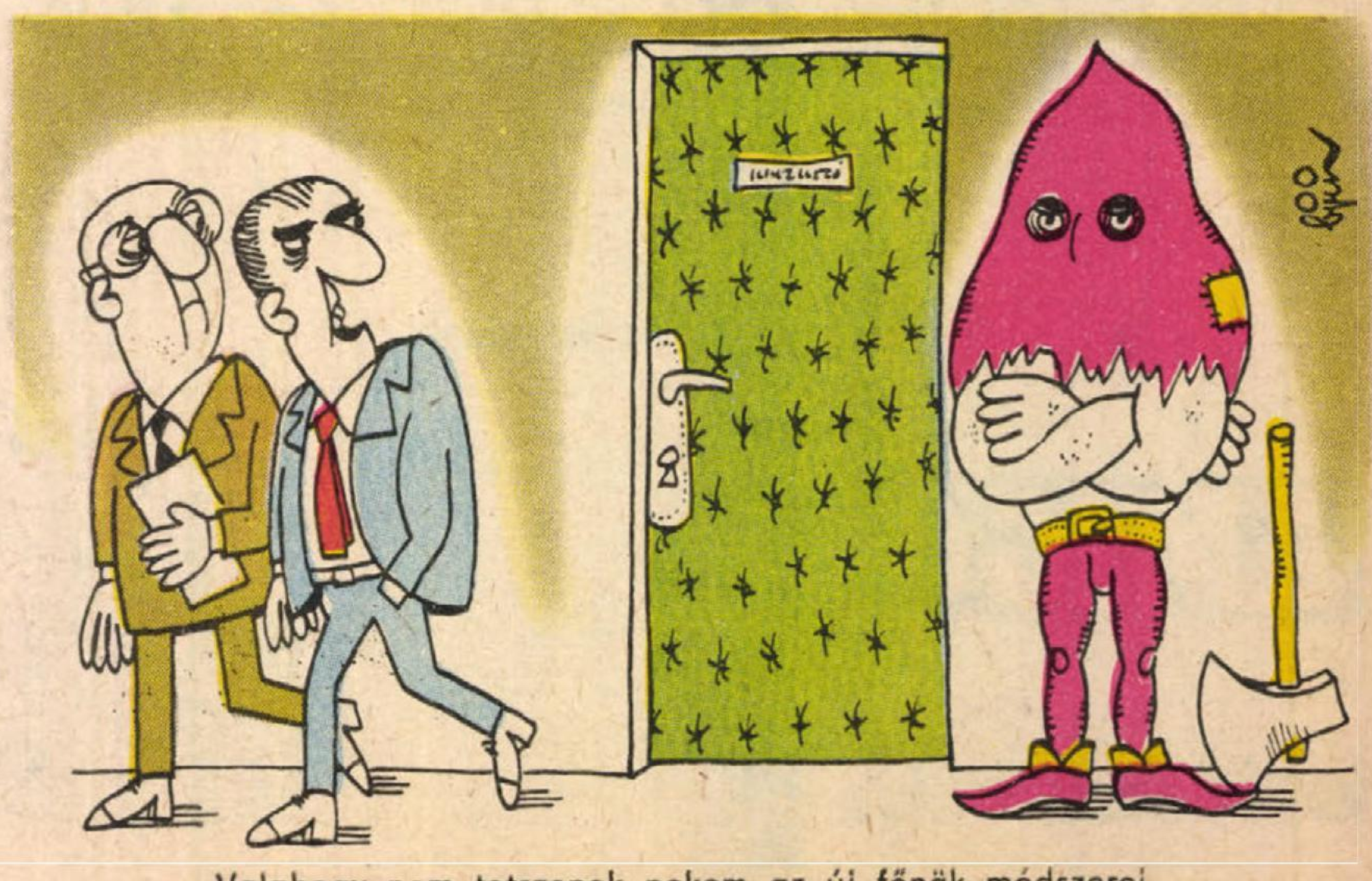

ELFOGLALT EMBER

– Írja, Irmuska...

ROSSZ ELŐÉRZET

– Valahogy nem tetszenek nekem az új főnök módszerei...

MEGLEPŐ TÖRTÉNET

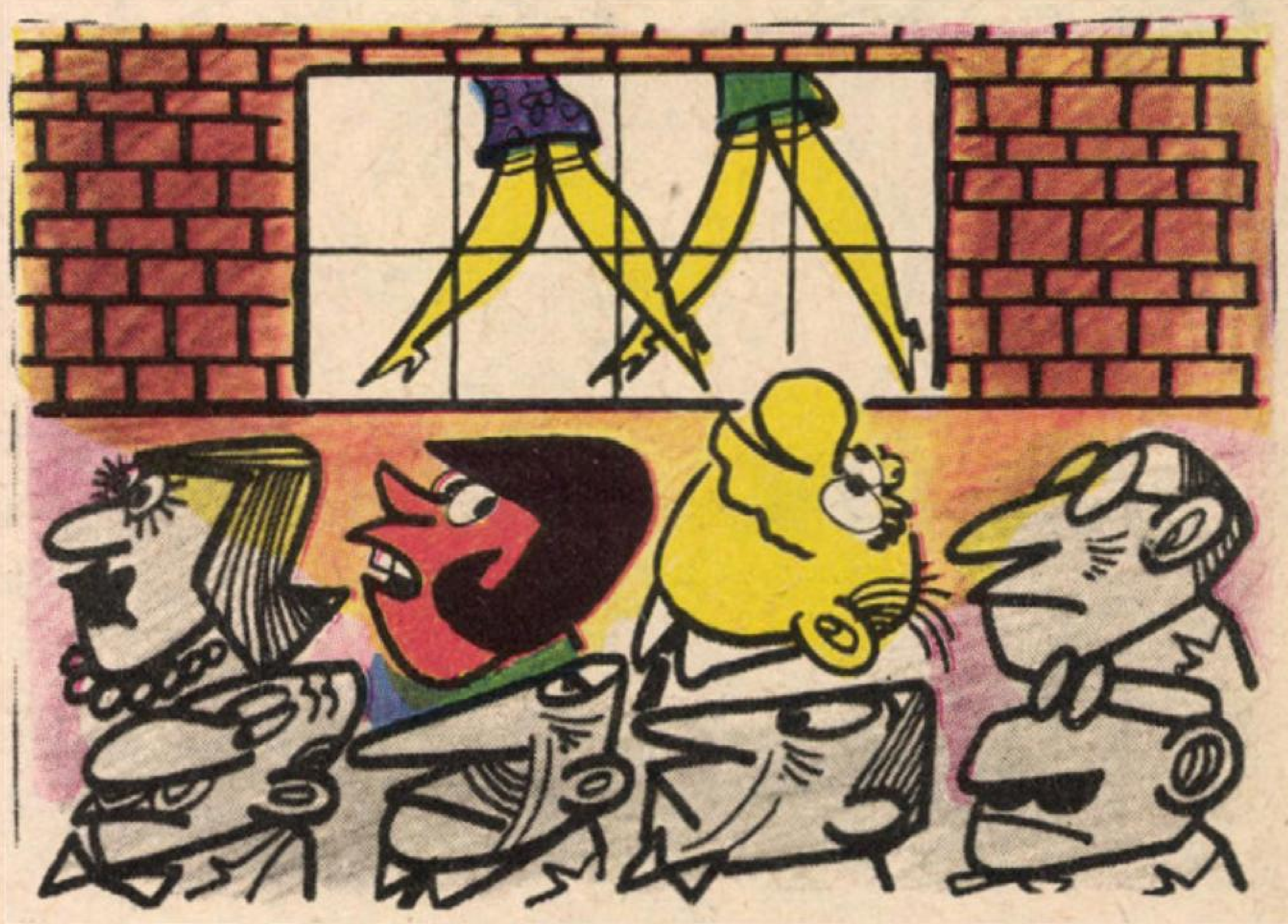
– Jó napot kívánok! Tessenek befizetni a giccsadót!

PINCESZÍNHÁZ

Fülöp György rajzai

– Mester, ha itt vézett, felaprithatna ezt a kis hasábfát.

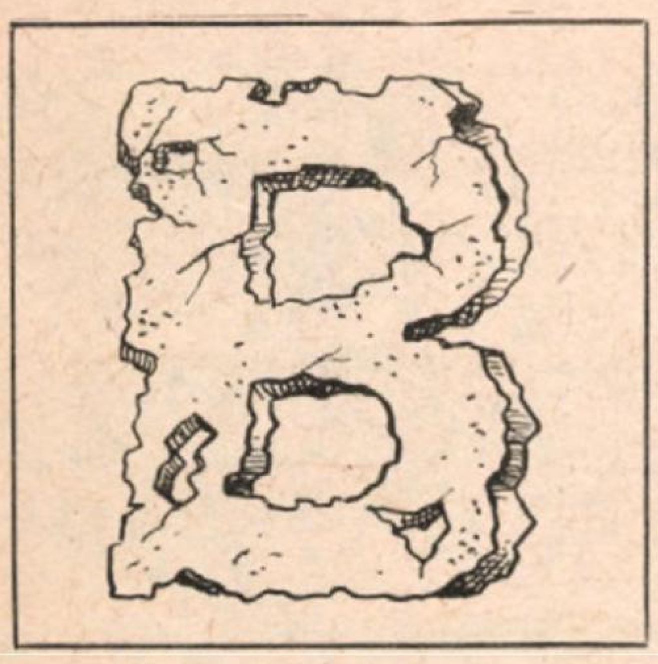
– Hát ezért kérted a jegyeket az ablakhoz, Jenő!

– Ezeknek is pont akkor kell a szenet hordani, mikor az Othellót adják!

RÉBUSZ

116. rejtvényünk megfejtése:

Abroncs

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Tomcsányi Károly, Dunaharaszti, Lónyai u. 16.

Dr. Szilassy István, Győr, Bacsó Béla u. 23.

Farkas Zsuzsanna, Bp. V., Szemere u. 9.

118. REJTVÉNYÜNK

SSSSSSSZ EEEEEEL T

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb április 6-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

VÁLLALATI HEGYMÁSZÓK

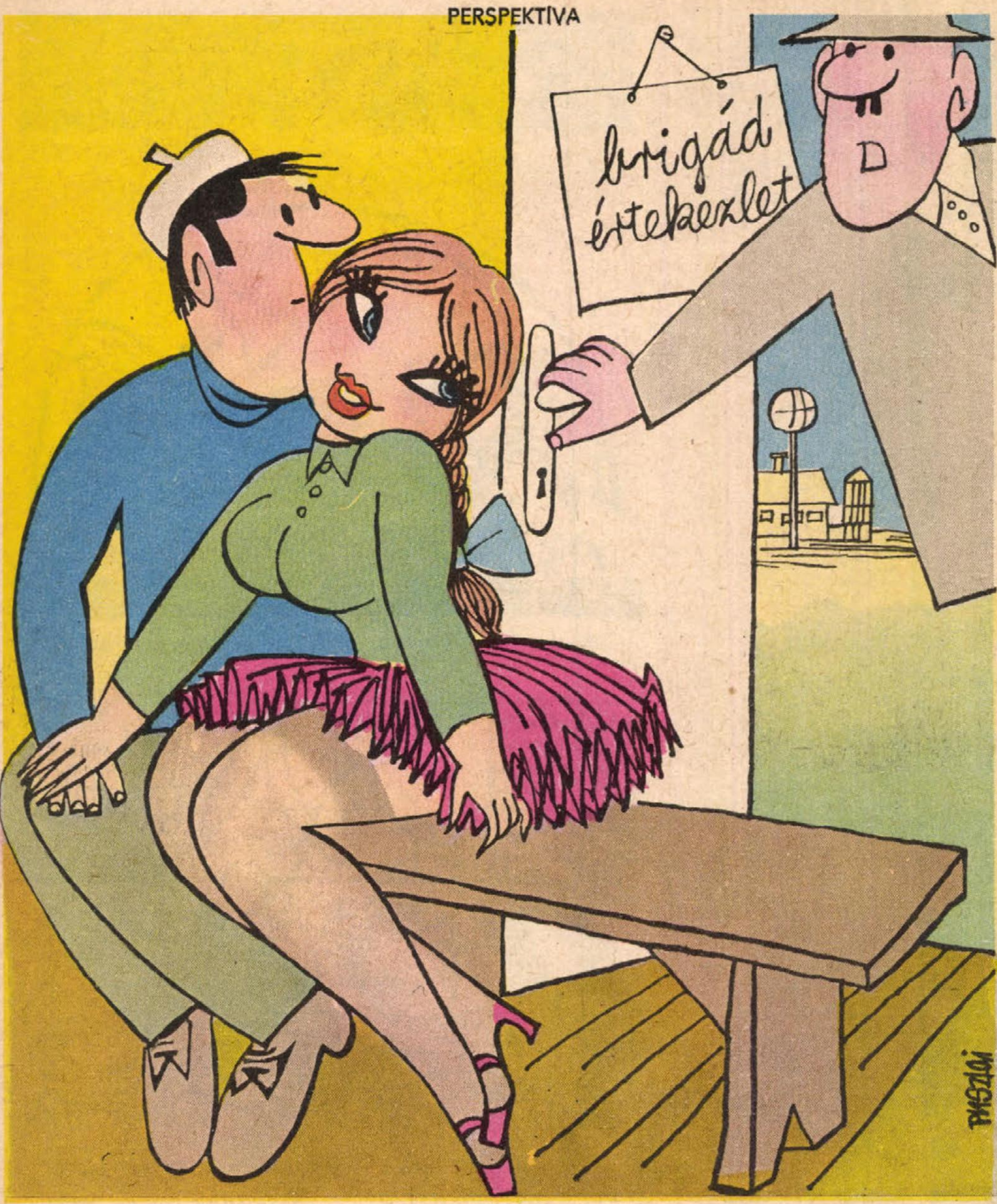
– Hogy tetszik a kilátás, igazgató kartárs?

BUKSI PIKÁNS VICCET HALL

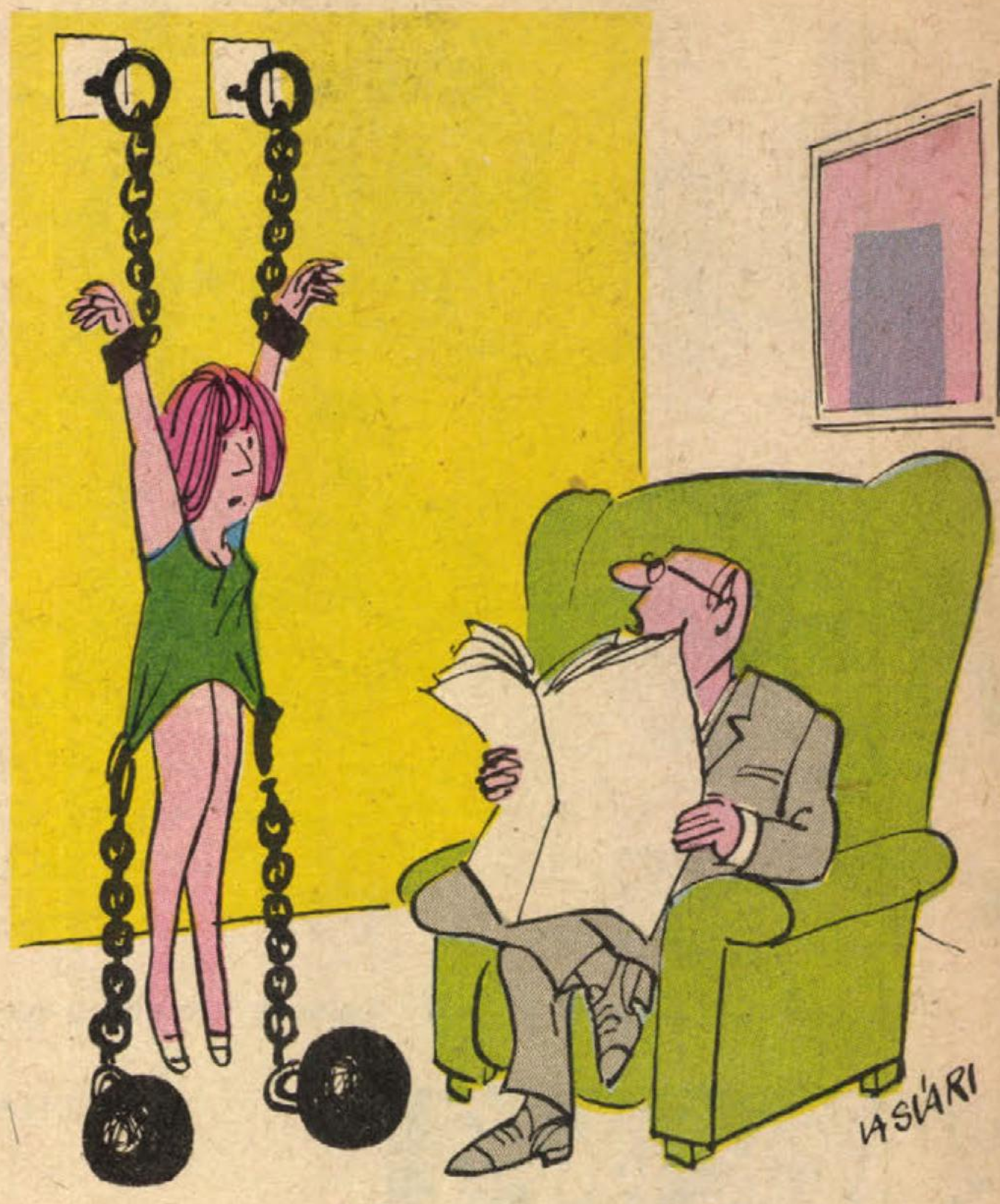
Sajdik Ferenc rajza

PERSPEKTIVA

– No csak! Brigádmegbeszélés kettesben?!
– Leszünk mi többen is, csak ne zavarjon meg minket az elnök elvtárs.

HARC A MAXIÉRT

– Csak türelem, fiacskám, ki fog az nyúlni...

TÖRVÉNYESSÉG

AZ ELHANYAGOLT FELESÉG

Az „International Herald Tribune" tudósítása szerint a híres angol divattervező, Ossie Clark élettársa, Alice így panaszkodott:

– Ossie körülvisz ugyan a világon, de sehol másutt még nem voltam.

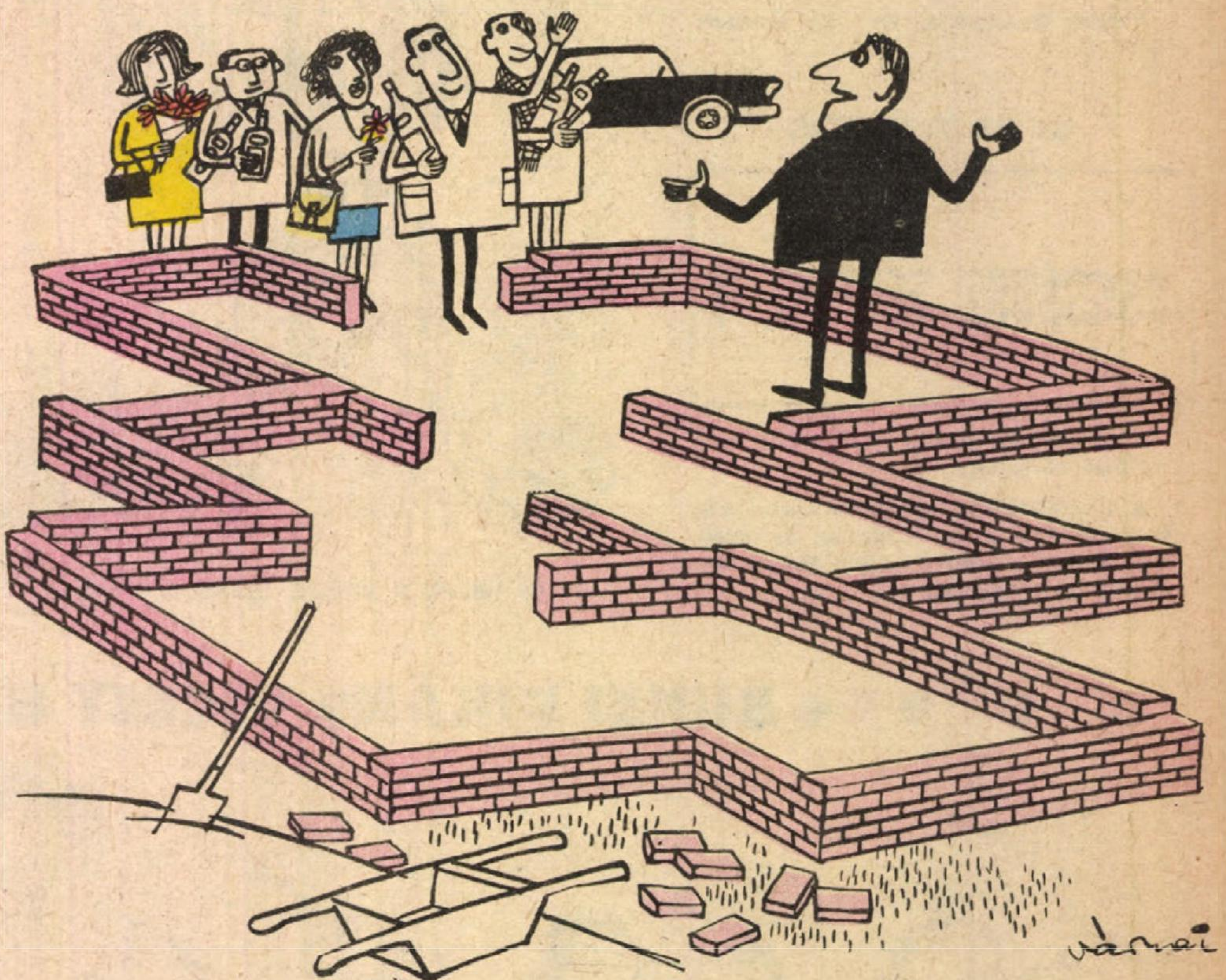
Hálátlan kis asszonyka! Nem gondol arra, hogy Armstrongék sem vitték el a Holdra a feleségüket.

AZ IGAZGATÓ NÁSZÚTON

– Halló, tervosztály? A Kovács azonnal végezzen el nekem egy családtervezést!...

KELLEMETLEN MEGLEPETÉS

– Sajnos, a lakásszentelőt egy kicsit el kell halasztanunk...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Telefon: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában (70.2513/2) – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. – Felelős vezető: Bolgár Imre